

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

İkaveli 24 Sayfa

TRT Kanununda değişiklik yapıyor.
— Gazeteler —

Tekel !

Bu yıl
YAPI ve KREDİ
BANKASI

tasarruf mevduatı sahiplerine

7.5
MİLYON
LİRA

tutarında ikramiyeler
dağıtıyor

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 38 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Eylül 1967

Yüksekten Düşenler!

— Zeytinyağda makine yağı bulundu.
— Sadeyağda un bulundu.
— Sabunlar tehlikeli bulundu.
— Suda mikrop bulundu.
— Şerbetlerde meyva tozu bulundu.
— Kırmızı biberde boya ve kepek bulundu.
— Ekmeklerde yabancı maddeler bulundu.
— Sosislerde at eti bulundu.
— Salamlarda eşek eti bulundu.

— Sütte su bulundu.
— Gıda maddeleri sağlığa zararlı bulundu.

Son haftalarda gazeteleri okuyan vatandaşlar ünlü bilgin Arşimet gibi neredeyse:

— Buldum, buldum... diye so-
kağa fırlayacaklar.
— Ne buldun?
— En büyük hakikati!
— Nedir o?
— Türkiye'de temiz, sağlığa zararlı olmayan, hilesiz, hürdasız bir tek gıda maddesi satılmıyor.
— Yaaaa... Yeni mi buldun bu büyük hakikati?

Doğrusunu ister misiniz, memleketimizdeki Amerikalılara kız-yorduk: Yiyecek maddelerini dışardan getiriyorlar diye... Yumurtayı Beyrut'tan, sütü Amerika'dan getirip kendi kendileriyle hemhâl oluyorlar diye...

Söyler misiniz, şimdi kızmaya hakkımız var mı? Adamlar suyu bile kaynattıktan sonra içiyorlar Türkiye'de...

Elini bulmamış canım! Sağlığına dikkat ediyor. Bize gelince evelallah midemize, safra kesemize, böbreğimize kurşun dökse eritecek hale gelmişiz. Bilirsiniz hikâyeyi: İhtiyar adam, bağdaş kurmuş soğan ekme yiyen bir köylü görmüş:

— Oğlum, demiş, midenin üstüne fazla eğilme, fena olursun!

Delikanlı:

— Mide mi beybaba? O da ne ki?

Pes etmiş ihtiyar:

— Vazgeçtim oğul, demiş, sen yemene bak!

Gerçekten de biz mikroplarla kucak kucağa, sağlık tedbirlerinden uzakta, tıp biliminden habersiz insanlar olarak yaşamaya alışmışız. Kadınlarımız kendi kendilerine doğurur, çocuklarımız tezekler içinde büyür... Ve Kör-oğlu'nun dediği gibi:

— Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir!

Bunun içindir ki gazetelerimize şaşıyoruz. Sanki pek yeni bir

şey keşfetmişler gibi gürültü koparıyorlar... Gıda maddeleri mikrop-
lu imiş, sur dışında at eti kesiliyor imiş, kırmızı biber kepek imiş, sular mikrop-
lu imiş, sade-
yağda un var imiş...

Ya ne bekliyordunuz baylar?

Manavda meyva çürük, kömür-
cüde terazi bozuk, yol yapımı hileli, bina inşaatı kaçak, ihale yolsuz, lokanta pis, trafik keşmekeş, plâj lâğımlı, su kesik, havagazı ışıltı çalmakta, elektrik mum ışığı, dış ticarette döviz kaçakçılığı, bankalarda kredi suiistimali, Doğu'da soygun, Batı'da hırsızlık, çimentoda karaborsa, avukatta yalan, doktorda dolan, gazetede balon, imarda rüşvet, vergide kaçak, politikada üç kâğıtçılık...

Deveye:

— Boynun neden eğri? diye sormuşlar.

— Nerem doğru ki? diye doğru bir cevap vermiş hayvancağız.

Hangi işimiz düzgün ki yiyecek maddelerimiz temiz olsun. Belediyemiz âcizdir, sağlık teşkilâtımız yetersizdir, insanlarımız ise

bir hırsın peşinde yelkenleri for-etmişlerdir:

— Kazanmak, kâr etmek, daha çok kazanmak, daha çok kâr etmek...

Bunun içindir ki zeytinyağına makine yağı, süte su, kırmızı biber kepek, sosislere at eti...

Peki ne olacak bu işin sonu?

Biliyorsunuz sevgili okuyucular adam bindiği dalı kesiyormuş da Nasreddin Hoca «Düşeceksin» demiş. Bindiği dalı kesen adamın sonu ne olmuşsa bizim sonumuz da öyle olacak... Yani düşeceğiz, hattâ düşüyoruz...

— Bu ne bitip tükenmez düşüş? demeyiniz. İnsanın düştüğü yer yüksek olursa düşüş uzun sürer, dünyaya hâkim bir devlet iken başladık düşmeye...

Bir Frenk atasözüne göre «İnsanın düşerken değil, alt tarafı yere vurduğu zaman canı acır...» Bizim düşüşümüz daha bitmedi. Alt tarafımız yere vurduğu zaman görün siz kopacak feryadı!

AKBABA

Muhasara

Hazırlanan yeni grev tasarısını beğenmeyen Türk-İş, hükûmete cephe aldı.

Demirel'in demokrasiye savaş açtığını iddia eden C.H.P., hükûmete cephe aldı.

Siyasetle ticareti karıştırıp, Ankara'da kiraathane açan C.K.M. P., hükûmete cephe aldı.

Bölükbaşı'nın M.P.'si ile A.P.'lilerin kimisi, hükûmete cephe aldı.

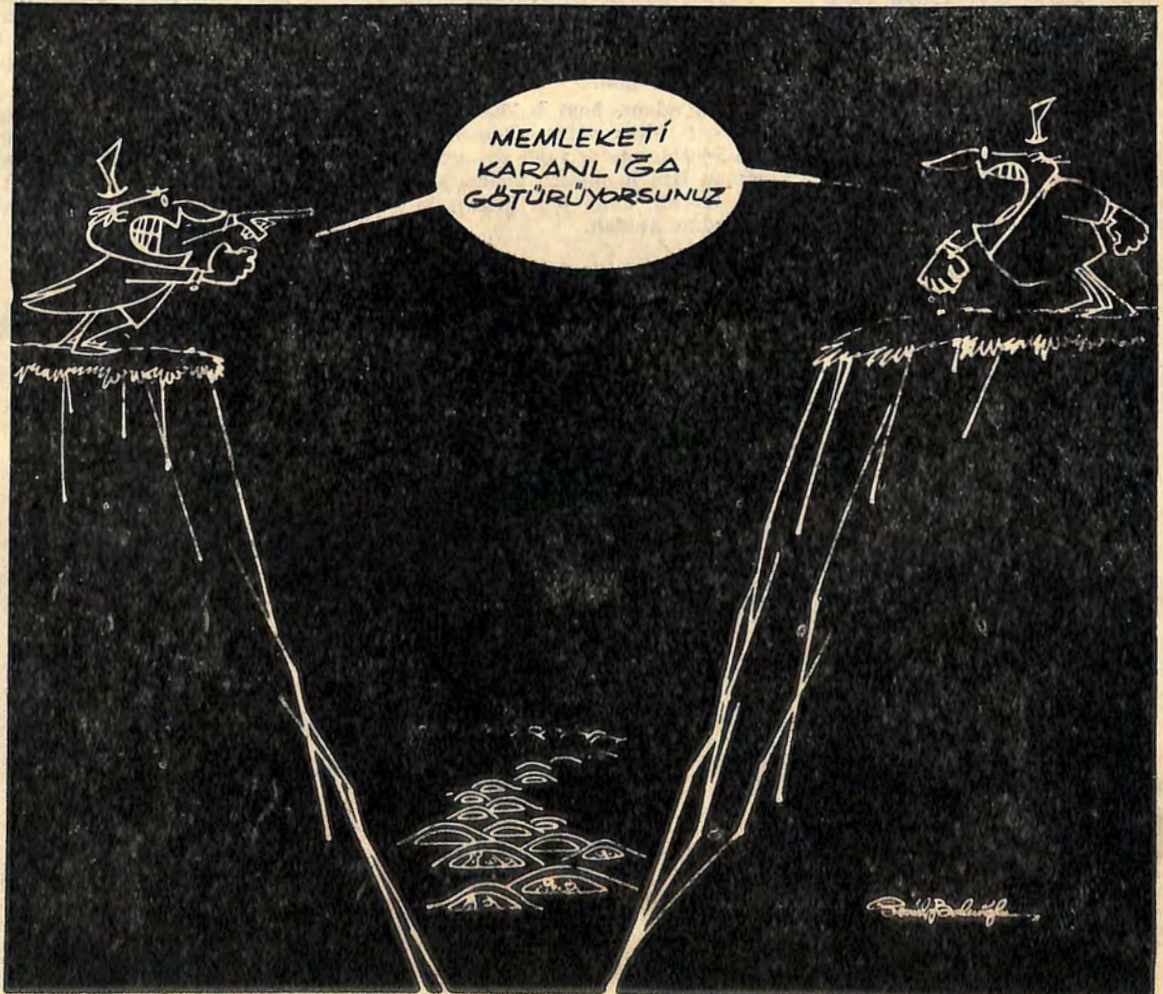
T.I.P. bildik bileli cephe...

Bir de Bakanlarıyla, Başbakanlarıyla bütün hükûmet üyelerinin yurt içinde neden dolaşıp durduklarını merak ederiz. Ne yap-sın adamlar, Meclise dönemiyor-lar ki... Ankara muhasarada kaldı!

Durup dururken...

Vatandaşın sahillardan serbestçe yararlanması için 10 metrelik millî kıyı isteniyor.

Canım, olmayan şey istenir mi? Nerede var kıyı? Mâmur ve müreffeh yurdumuzun hamdolsun bütün sahilleri yalı. Durup dururken vatandaşa unuttuğu denizi acaba hangi akıllı düşündü hatırlatmayı?

Yazısız

Y AVAŞ gelin bakalım beyler! Yüklendikçe yüklendiniz izmirli firmaya. Neymiş efendim, zeytinyağının içine motor yağı karıştırmışlar, neymiş efendim, asmalıymışız bunları, kesmeliymişiz bunları, yurt dışına sürmeliymişiz bunları... Keşki hepimiz, bu zeytinyağına motor yağı karıştıran firmamızın patronları kadar vatanımızı, milletimizi, bayrağımızı çok seven kişiler olsak! Adamcağızların kalblerinin içinin ne denli vatan, millet, bayrak diye çarptığından hiç mi, hiç haberiniz yok! Yok da, ondan böyle yazıyorsunuz, böyle çiziyorsunuz, böyle konuşuyorsunuz. Bir bilseniz yok mu ya, adlarını anıtlar dikersiniz de, baştacı edersiniz... Adamlar, tırnaklarının ucundan, saçlarının teline dek vatanperver insanlar. Hem iyi niyetli olduklarını şuradan anlayınız ki:

«Biz zeytinyağının içine motor yağımı bile bile karıştırdık, bu yağı bile bile İtalya'ya yolladık» diyorlar. Şu itirafları bile, o adamların nasıl mâsum olduklarını, sırlıklıdam vatan aşkıyla çarpan yüreklerinin temizliğini gösterir... İtalya, besbelli ki bu yağı yemeyip geri gönderecekti değil mi? İtalyanların akılsızlığını, bilgisizliğini bir kenara bırakıp, biz yine, bu içi, vatan, millet, bayrak aşkıyla yanan tüccarlarımıza dönelim. Ne dediler adamcağızlar?

«Bu yağı hükümet alsın» demediler mi? Dediler, vallahi de dediler, billâhi de dediler... Şayet içinizden bir tanesi, «Hayır, demediler» derse, bilmiş olsun ki, ruza mahşerde o mâsum tüccarlarımızın elleri, bu «hayır» diyenin yakasında olacak... Ama devlet, bizim kalkındığımızı istemiyor ki. Şayet, bir parçacık istemiş olsaydı, bu yağları çok büyük armağanlarla mükâfatlandırdı.

Tabii siz hiç tecrübe etmediniz de ondan böyle konuşuyor, ondan böyle yazıyorsunuz. Hiç, motor yağlı zeytinyağı yediniz mi? Neredee? Aklınızın kıyısından bile geçmez böyle büyük bir buluş.

«Yahu, şu zeytinyağının içine birazcık motor yağı karıştırıyım, bakalım ne olacak?» dediniz mi hiç? Yooo, demediniz. Bunu diyebilmek için, önce milleti, önce vatani, önce bayrağı sevmek gerek. Bir bulsam şu firmanın mucit patronlarını, bir ellerini bırakıp, öteki ellerine sarılacağım. Adamcağızlar, bizim hemen bir iki ay içerisinde kalkındığımızı istiyorlar da haberimiz yok. Devletiyle, basınıyla, milletiyle topyekûn karşılarına çıkmışız biçarelerin. Zavallılar, yaptıklarına, yapacaklarına bin pişman oldular. Böy-

vatandaş motor yağı ye...

Muzaffer İZGU

le, insanlığa, kalkınmaya büyük hizmetleri dokunan adamlar Batı'da olacak, onlara hemen Nobel armağanları verirler, Rokfeller'den yardimlar yaparlar...

Gazetelerde bu çeşit haberler çıkmaya başladığı gün, kalktım, bakkal bakkal dolaştım:

— Arkadaş, sizde motor yağı karışık zeytinyağı var mı?

Adamlar sanki kurulmuş birer makine. Cevapları yalnız bir tek kelime oluyordu:

— Yok!...

Gezerken gezerken, nihayet bakkalın biri:

— Var ama, içindeki motor yağı pek az, dedi.

Kendi kendime:

— Yahu, sen bir tecrübe yapacaksın, az motor yağlı zeytinyağıyla bu işi yaparsan, olur ki iyi bir netice alamazsın, en iyisi, al oradan saf bir zeytinyağı, içine motor yağını kendi elinle kat, ondan sonra bak neticeye, dedim.

Bakkala sordum:

— Arkadaş, sende saf zeytinyağı var mı?

— Vallahi yok kardeşim.

— Ne yapacağız?

— Gazetelere göz atacaksın. Orada, çok namuslu kişilerin, namusluluk örneklerini görebilirsin.

— Anladım!

— Bunda anlamıyacak bir şey yok. Görmedin mi hiç gazetelerdeki reklamları? «Benim yağım saftır», «Bizim yağlarımız hakiki zeytinyağıdır», «Kutu yağlarımız içerisinde asla motor yağı bulamazsınız»... Sanki saf olmuycakmış, sanki hakiki olmuycakmış, sanki motor yağsız olmuycakmış gibi...

Baktım adam, hem bakkal, hem de filozof, biraz daha konuşursam şimdi beni de motor yağlı zeytinyağı aradığım için namussuz kişiler arasına sokacak, onun için hemen ki-rişi kırdım oradan.

Lüks bakkalın birinden, kapalı kutu, hakiki bir zeytinyağı aldım. Oradan gittim benzin istasyonuna, bir şişe de otuz numara motor yağı aldım. Eve geldim. Allahtan olacak, evde kimsecikler yok. Döktüm zeytinyağına bir tencerenin içine... Aldım elime motor yağı şişesini... Dökeceğim, ama bir türlü elim varınıyor dökmeye.

«Ya paralarımı yazık olursa?»

«Ulan, elin adamı vatan, millet uğruna hiç korkmadan, zararını zıyanını düşünmeden, beşyüz ton yağın içine motor yağını karıştırmış da, sen şurada aldığın bir damlacık zeytinyağı için mi korkuyorsun? Ayıp be sana!»

Elim titriyor... Şeytan bağıyor, veya iyilik melekleri:

«Vatanımı sev, milletini sev, bayrağını sev, dök, dök içine, korkma!»

İyilik meleğinin sözüne uydum ve dökmeye başladım. Bir taraftan dö-küyor, bir taraftan da yağın tadına bakıyorum. Bir fincan döktüm, yağda bir değişiklik yok, iki fincan döktüm, yine bir değişiklik yok, üç fincan, dört fincan... Şişe bitti, yine yok.

— Amman çocuklar gelmeden bir şişe daha motor yağı alıp gelsem!

Koştum benzinciye:

— Arkadaş bu yağın daha kalını var mı? diye sordum.

— Var, elli numara.

— Ver ondan bir şişe!

— Şayet daha kalın istiyorsan, valvalin yağı veya gres yağı vereyim.

— Onlara daha sonra sıra gelecek! Eve bi koşu geldim, deh ettim bir şişe motor yağını daha zeytinyağına içine. Tadı? Oooh, mis gibi!

Aldım, o bir koca tencere yağı, dosdoğru tenekecinin yanına. Gitsin canım para, elin adamları vatan millet için hiç acımayıp o yağları bile bile İtalya'lara kadar seyahat ettirip geri getirdiler, elbette var

bir bildikleri... Maksat, karım çakmasın dalgayı...

— Arkadaş şuna bir kutu yap!

Tenekeci, yağı baktıktan sonra:

— Bu ne yağı? diye sordu.

— Zeytinyağı, dedim. Varsa bir kaşığın tadına bakıver. Ne yağdır o, ne yağı!

Tenekeci, kaşığı daldırdı, ağzına götürdü ve içti. Dudaklarını şaklatıktan sonra:

— Nerden aldın yahu bu yağı? diye sordu.

— Hediye, dedim. Bana hediye geldi, ben de müdürüme hediye edeceğim.

— Vallahi tam müdürlere lâyık bir yağ... İnanır mısın arkadaş, şu piyasada satılan yağlara karşı hiç mi hiç güvenimiz kalmadı. Hepsinin içinde motor yağı varmış. Şu yağı bak be, dök bir çanağın içine, at içine bir tutam karabiber, ekmeğini ban ban ye!

Adam, belli ki istemeğe utanıyor.

— Var mı bir çanağın? diye sordum.

— Hediye gelmiş, hediye gidecek be arkadaşım...

— Olsun olsun, ver sen çanağını! Rafın üzerinden aldığı kirli bir çanağı yarı yarıya doldurdum.

— Vallahi zahmet oldu be arkadaşım...

Çırağına seslendi:

— Oğlum Ali, bana şurdan yarım elmek al gel!

Adam, hem kutumu yapıyor, hem de bir yandan zeytinyağına banıyor.

— İşte yağ diye ben buna derim... Namussuzluk kardeşim namussuzluk, ne var yanı zeytinyağının içine motor yağı karıştıracak... Bunlar var ya, bu işi yapanlar, vallahi bunların hepsinin sütleri bozuk... Hani ya, belki de komilodir bunlar...

— Ye sen usta, ye... Oooh âfiyet olsun!

— Şu tada bak, şu renge bak, şu kokuya bak! Mübarek sanki biraz önce sıkılmış gibi.

Kutuyu bana teslim ettikten sonra ustaya bir şeyler olmağa başladı. Çırağına:

— Ulan Ali, indir şurada ne kadar saç varsa, hepsini akşama kadar soba yapacağım!... diye bağırdı.

— Usta daha kışa çok...

— İndir ulan!

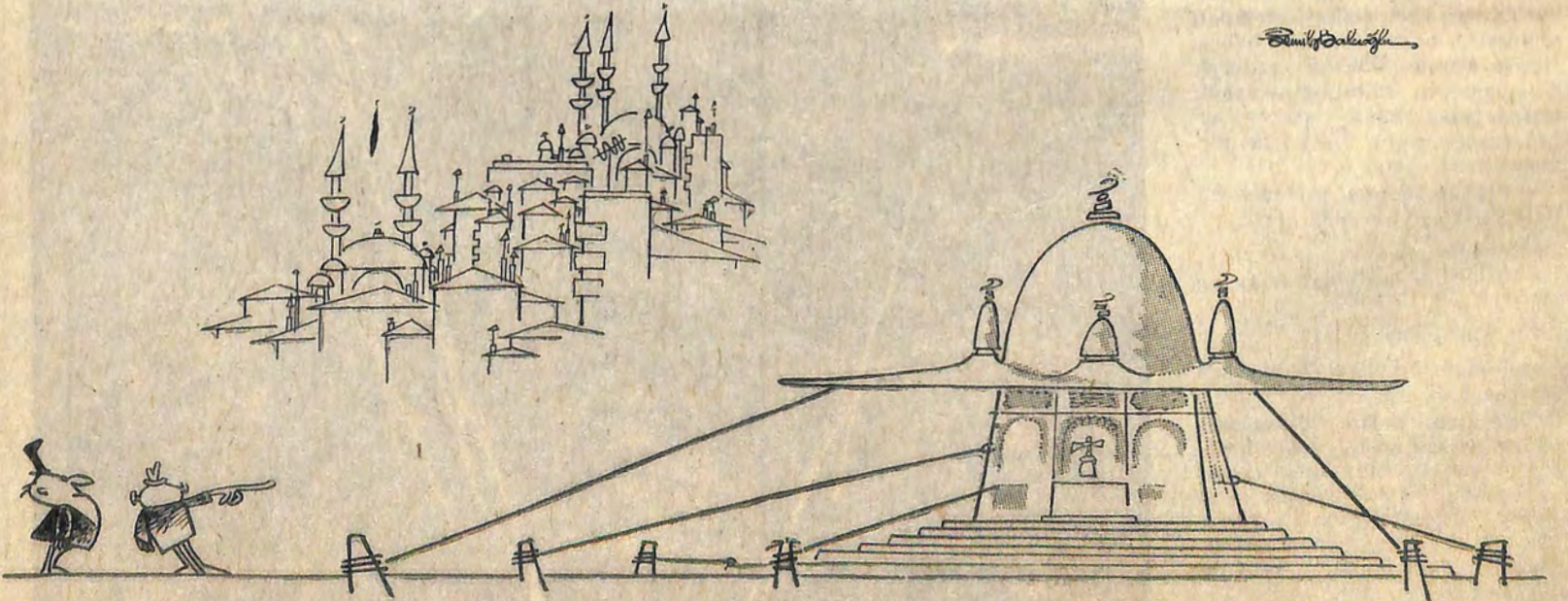
Adamın ellerine baktım, sanki birer makine... Kesiyor, büküyor, perçinliyor, on dakikada bir soba atıyor...

— Ulan sac ver!...

— Yetiştiremiyorum usta!...

— Sizi gidi tenbeller sizi, sizi gidi uyusuklar sizi, sizi gidi pısırik-lar sizi... Ulan biraz hareket et be, paslandın kâfir paslandın, ulan koş!

— Tarihi eserler kaçırılıyor. —

— Artık korkmayın beyefendi!... Tedbirimizi aldık!

Montaj sanayii!

Ben oradan ayrıldığımda, adamın ellerini, parmaklarını göremez olmuştum. Sanki, son sürat dönen bir vantilatörün pervanesiydi bu eller, bu parmaklar...

Eve geldim. Üzerine, lüks bakkal-dan aldığım zeytinyağının kâğıdını yapıştırdığım kutuyu karıma uzat-tım:

— Zeytinyağı ki, yağların padişahı hanım, dedim.

Kaynanam atıldı oradan:

— Canım bir yalancı dolma isti-yordu ki, demeyin gitsin, dedi.

Koca bir tencere dolma yaptık ak-şama. Afiyetle yedik...

Yemekten sonra, her giin bulaşık için kavgaya eden ana kız, bugün:

— Ben yıkayacağım,

— Yok, ben yıkayacağım, diye kavgaya başladılar.

Hele ben, duramıyordum durdu-ğum yerde. Karımın aylardır söyle-diği, musluğu, gazocağı, tel dolabı, kapıların menteşelerini on dakikada tamir ediverdim. Kızıma baktım, duvarların üzerine çıkmış, tavanları siliyor... Doğduğuna bin pişman oğ-lum ise, halıyı bir başına kaldırmış, bahçede çırpıp duruyor.

— Ulan aman, durduğum yerde duramıyorum...

Elime bir çapa geçirdim, başla-dım bahçeyi bellemeğe... Başlamam-la bitirmem bir oldu. Oğlum yalva-riyor:

— Ne olur babacığım, şu evi yıka-lım da, sabaha kadar baştan yapı-lım!

Evdé yapılacak iş bitti ama, bi-zim içimizde kaynayan iş aşkı bit-medi ki. Karım:

— Soyun, çabuk soyun! diye ba-ğırdı.

— N'olacak yahu?

— Üstündekileri de yıkayacağım.

Çoluk çocuk donla, odanın içinde bir o yana koşuyoruz, bir bu yana...

Kaynanam:

— Çocuklar, ben duramıyacağım, dedi.

— Aman anne dur!

— Ayol deminden beri halaylar çektim, horanlar teptim, yine de kâr etmedi. Şöyle bir dolanmazsam, imkânsız duramıyacağım.

Çocuklar:

— Biz de, dediler.

Karım, çamaşırı asmış:

— Ben de, dedi.

Düştük mü biz caddelere? Bi ko-şuyor bizim kaynana, bi koşuyor ki, kurşun yetişmez ardından...

— Anne yavaş koş biraz!...

— Hızımı almışım bi kere, iliş-meyin bana!

Midemizdeki motor yağı hazmo-luncaya dek koştuk... Ne bekçiler yetişebildiler aramızdan, ne de po-lisler... Hele kaynanamın koşarken, —durrrrrn— diye sesler çıkarması, ara sıra otomobiller gibi, —düt diit— diye ötmesi yok mu, tam bir makine olmuştuk, tam bir makine...

Şimdi anladınız mı, bu İzmir'li firmanın, zeytinyağının içine motor yağını niçin karıştırdığını? Bana ka-lırsa, bu adamları mükâfatlandır-malı ve milleti topyekûn motor ya-ğı yemeğe mecbur tutmalı... İnani-niz o zaman, iki aya kalmaz, koşa koşa Amerika'yı bile geçeriz de, fü-zeler gibi Ay'a bile uçarız...

Tecrübesi bedava!...

Muzaffer İZGÜ

Hem siyaset hem aşk

Keserler kimileri tünedikleri dalı,
Bir idrak hatâsı bu, alttan tutan da olsa.
Gününi gün etmeye öyle çok ki sevdalı,
Bunlar: Bana ne diyor sonra tufan da olsa?

Maksat menzillerine âheste erişilmez,
Pazarlığa balıklar sudayken girişilmez.
Ölçüsüz hayâllerle bu kadar da şişilmez;
Etrafta dikenler var yer Gülüstan da olsa.

En fıraklı hareket birden parlayıp sönmek,
Aklımızdan geçmiyor bir lâhzacık öğrenmek.
Bizim için ölmek var, ama yok geri dönmek;
İzlediğimiz yolun sonu zindan da olsa.

Bize diyor ki dostlar: «Ariyorsan kolaylık,
Seni kazandırırız sen de koy bir adaylık.
Bir şey yapmasan bile alırsın yolluk, aylık...»
Söyle Tatar ağası sözün yalan da olsa!

Yeşil gözlük ardından yemyeşil görünür bor,
Dalgayı çakmıyorsan yaklaş bir bilene sor!
Bu azgın fırtınada gemiyi kurtarmak zor;
Teknenin sorumlusu mâhir kaptan da olsa.

Bazısına yük değil sırtındaki hörgücü,
Hiç mi görmedik yâni biz bu tipte ülkücü?
Çoğunun tükenmiştir mânevi, maddî gücü;
Suvari sayılmazlar geniş meydan da olsa.

Gençliğin miâdı var, kalb de bir gün-uslanır,
En yanık âşık bile fazla nazdan usanır.
Ahmaklar herkesi kör, âlemi sersem sanır;
Dinlemekten sıkıldık nutuk atan da olsa.

Salâhattin KUTLU

Tarlaların yerini tüten bacalar alacak. — Gazeteler —

Duman, fakirin ekmeği... Ye Memet, ye!...

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Tezatlar

Demirel, Turgutlu'da profesörlere çattı. — Gazeteler —

HİÇBİR memlekette bi-
zimki kadar zıt şeyleri
bir arada görmek müm-
kün değildir, sanırım. Hayatı-
mız baştan başa tezatlarla do-
lu.

Bir hamlede orta zamandan
asr-ı hazıra geçtik. Başınızı
bir tarafa çeviriniz, buharın
keşfinden evvelki sanayi in-
kırlarını duyarsınız, diğer ta-
rafa çeviriniz, son sistem e-
lektrikli bir fabrikanın şim-
şekleri gözünüzde çakar. Memleketimizin bir köşesinde
kadın çıplak vücudiyle balet
oynar, diğer bir köşesinde kıl
peçe altında yere çömelir. O-
tomobille kağıt aynı yoldan
geçer, yağ kandiliyle, elektrik
aynı mahallede yanar, sinema
ile karaköz aynı şehirde oy-
nar, iskolâstik kafalı kurunu
vustai softa ile lâik Cumhuri-
yetçi asri genç aynı sokakta.
Hattâ yanyana, konuşa konuşa
yürürler. Dün hiyeroglîfe ya-
kın saitsiz bir elifbe kullanır-
dık, bugün fonetik esasına her
milletinkinden uygun bir alfa-
bemiz var. En mükemmel ro-
tatif tabı makinesi bizdedir,
en az satılan iptidai gazete yi-
ne bizde! Bir ahşap evin yıkıl-
dığı yerde bir kübik apartma-
nın yapıldığını görüyoruz. Ha-
sılı sonsuz bir tezat içindeyiz.

Bunun en yakın bir misali-
ni göstereyim:

Sekiz on yıl evvel kurulan
İş Bankasının Galata Şubesi
alkışlarla açılırken, dört beş
sene evvel kurulan Esnaf Ban-
kasının ısıklarla kapandığını
görüyoruz!

Birisi, en zengin rakipleri-
nin karşısında bile piyasaya
hâkim, öteki orta halli bir ti-
carethane kadar bile itibara
malik değil!

Birisine halk, parasını yatır-
mak için koşuyor. Ötekine ko-

nan sermayenin ne olduğu bi-
le anlaşılamıyor!

Birisinin başındakileri, hür-
metle, muhabbetle anıyoruz.
Ötekinin mesullerini, lânetle,
nefretle anıyoruz!

Hasılı nereye baksak, ki-
minle konuşsak, nerede otur-
sak, gözümüze çarpan manza-
ra, kulağımıza gelen ses, bur-
numuza savrulan koku tezat!
Tahta kulübe ile beton apart-
man yanyana... Sevinçli kah-
kahalarla hiddetli homurtular
karışık... Ve bahar rüzgârı,
taze çiçek rayihalarıyla çürü-
müş çöp kokularını beraber
taşıyor...

Hayır, hayır... Bu, yalnız bi-
ze mahsus bir hal değil. Büt-
tün dünya böyle: İşte, bir ta-
rafta kıtlıktan ölen açlar sü-
rüsü... İşte, öte yanda, ateşe
verilen harman yığınları!...
İşte, ağızları yeni bir sulh
projesi mırıldanırken elleri
yeni bir teslihat programı im-
zalayan diplomatlar.

Tezat, tezat, tezat... Yüzü-
müz, sözlümüz, özlimiz bu!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

26 Nisan 1934

— Niye benle zıt gidersiniz böyle?...

C A K A

DOLİTİKADA tek parti dev-
ri kapandı. Ama, caka dev-
ri, hâlâ kapıları ardına ka-
dar açık duruyor.

Benim çocukluğumun son ca-
kalı politikacısı Fehim Paşa idi.
O meyhaneye girince sarhoş bile
ayılırmış!

Meşrutiyet, cakalı bir «rest» le
Osmanlı İmparatorluğunu kay-
bettir. Birinci Dünya Harbinin
her cephesinde, bir cakaya bir
nesil verdik. Sarıkaş bozgunu
Enver Paşa'nın galiba son caka-
sıdır. Süveyş macerası da Cemal
Paşa'nın!

Size bir şey söyleyeyim mi? Rı-
za Tevfik, Yücelilik listeye, hain-
liğinden değil, cakasından girdi.

Cumhuriyetin ilk yılları yeni
bir caka devridir. Beyoğlu lokan-
talarında, gün oldu, tek adam ye-
mek yedi: Bütün müşterilerin
lokmaları boğazlarına dizilmek
bahasına! Gece oldu, çalgılı bir
gazinoda tek masa güldü, tek ma-
sa eğlendi: Bütün masaların kor-
ku ile musalla taşına dönmesine
karşılık!

Hani heybesinden çıkardığı ku-
ru ekmeği dere suyuna bamp ye-
dikten sonra:

— Yârabbi şükür!

Diyen Bektaşî fukarası yok
mu? Ona dönmüştük. Hepsine,
Yârabbi şükür, hepsine eyval-
lah... Ama, tek parti devrinin ka-
panması, artık «Yârabbi şükür
devrinin», «eyvallah devrinin» ka-
panması demek değil midir? Dü-
nün ödümünü patlatan cakası,
şimdi Muammer Karaca Tiyatro-
su'nda komik rolüne çıkıyor ve
seyircilere kahkaha patlattırıyor.

Dikkat ediniz: 1946 Meclisinde
bile güzel olan Tahtakılıç'ın ca-
kası sekiz sene içinde ahşap ol-
du.

Politikada caka, en çabuk ge-
çen modadır' D.P.'nin bir kaç yıl
evvelki «Sine-i millete katılma-
sı», «Meclisten çekilmesi» hattâ
«Seçimlere girmemesi», değil
C.H.P.'nin ağzında, Köylü Parti-
sinin dilinde bile şimdi gülünç
oluyor.

Hani Yengeç'e sormuşlar:

— Niçin yan yan gidiyorsun?

— Serde kabadayılık var, de-
miş!

Yarının muhalefeti, haşere mu-
halefeti olmak istemiyorsa, evve-
lâ yengeç cakasından kurtulmalı-
dır.

Y. Z. ORTAÇ

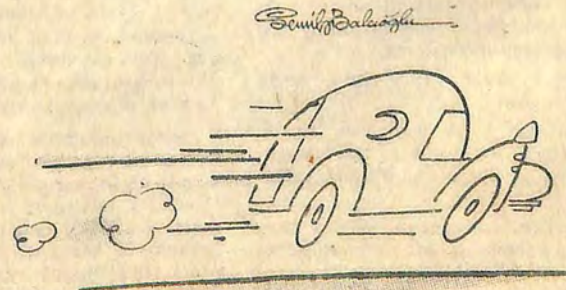
— Mamba suları mikroplu. —

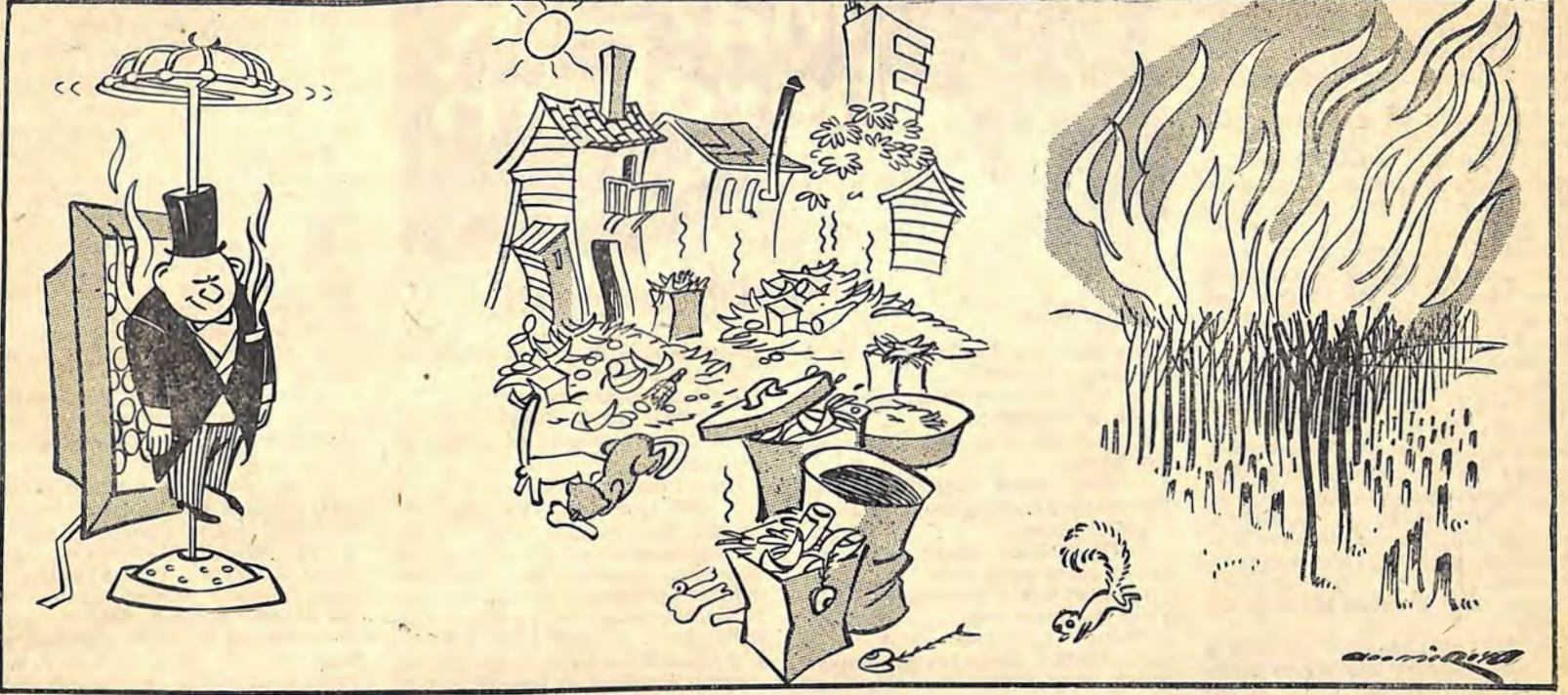
D.D.T. içti..

Tentürdiyot içti..

Mamba suyu içti..

Döner kebabı!..

Çöp kebabı!..

Orman kebabı!..

Ankara

Heyet yağızdı. Lüks otelin holüne yayılmıştı sonradan blondlaşmış sin-yoralara yiyci nazarlar fırlatarak Roma'daydı. Biliyorsunuz, Roma'nın sıcaklığını, rahatlığını, sarıcılığını...

Derken, heyetin gecikmiş bir rüknü, arkadaşlarının yanına vardı. Ve kuğu tüyüyle puflaştırılmış kol-tuklara gömdü narin vücudunu.

— «Ohhhh!...» Ağzından çıkan bu rahatlama ni-dası, o anın rahatlaması değildi; Bütün bir çocukluğun burulmuşluğu-ydu, bütün bir talebe hayatının çoraklığıydı, bütün beyhude yorulmuş-luklarıydı rahatlayan:

— «Ohhhh!...» u çeken, bir zama-nın Devlet Bakanı, bir zamanın Mil-li Eğitim Bakanı, bu günün Maliye Bakanı Cihat Bilgehan'dı...

— «Ohhhh!...» inşallah vatandaş da bu çeşit oh'lar çeker bir gün... Bütün burulmuşluklarının, bütün çoraklıklarının, bütün yorulmuşlukla-rının oh'unu!...

Cihat Bilgehan Balıkesir'de geçir-miştir çocukluğunu. Ankara'da ge-çirmiştir delikanlılık çağını. Hükuk tahsili yapmıştır. Evlidir. Ufak te-fektir. Teni, ağarmış hardal rengin-dedir. Yüzünü yiyen kocaman kara gözleri vardır, yaralı bakışlı. (Fena değil bakışı hani!...)

Psikolojisi... Ezik'tir. Her bir Bit-lis'li gibi zekidir. Kurnazdır. Nüfuz etmesini bilir. Fakat bir «duygulu» tarafı da vardır, kendi kendine acı veren, kendi kendini bilen, kendi kendinden hesap isteyen, tenhada!...

Ah, bu tenhadaki hesaplar!... Bir de bir cins «boynu büyük» mizah sahibidir!

«Onunla yola çıkar mısın?» diye sorarsan Akbaba, sorar mısın?... Düşünmedim. Pek beraber çıkaca-ğım yol yok da, belki ondan düşün-medim... Mehmet Turgut'la çıkarım, bak!...

Bu genç adamlar, hiçbir tecrübe-nin çemberinden geçmeden vardılar, vardıkları yere ve Cihat Bilgehan şımarmamış olanlar arasındadır...

«Eee,» diyeceksin Akbabam, «Bu da bir meziyet mi?...»

Bilmiyor musun ne kadar az'la yetinmeğe alıştığımızı?...

Devlet Opera binasının birinci rangosu... Bir tarafında Başbakan,

BİR PORTRÉ DAHA:

CİHAT BİLGEHAN

bir tarafında Faruk Sükan, İçişleri Bakanı... Sahnede «Rigoletto» daki İtalyan tenorun bitmeyen şekvâsı... Kızı vurulmuş çuvaların içinde ya-tıyor, emellerimiz örneği. Cihat Bilgehan, o havayı koklayan burnuyla, yarı baygın dinliyor... Sirtına yapı-şık, burulmuş çocukluğuyla talebelik hayatının çoraklığıyla ve de, bütün beyhude yorulmuşlu-ğuyla... Görüyorum bü-tün bunları yüzünde!...

Yanındaki Başbakan gülbüz. Kendi kendine «optimist» hesaplar ve-riyor, o! Bilgehan «op-timist» hesaplar vere-miyor, kendi kendine!...

... Bir elçilikte bir suare... Herkes kendin-ce fiyaka kesiyor. Cihat Bilgehan kesmiyor. Böyle yerler artık onu oyalamıyor. Çabuk yo-rulmuş fiyaka'dan. Za-ten o pozisyona, yor-gun olarak gelmiş, ha-yattan!...

... Maliye Bakanlığında upuzun bir oda. Klâsik: Dipte İskender'in lâh-dinden büyük bir büro. Bir yanda itibarlı ziyaretçiler için, dört zevk-siz koltuk, yaşlanmış kaplumbağa kabuğu renginde. Ortada, etrafında edilen lâflar gibi yuvarlak bir ma-sa... Yerde, desenleri acem desen-lerini taklit eden bir halı... Büro-nun arkasında olup bitenlere, gelip geçenlere, bakmaktan usanmış bir Atatürk. Bir duvarda Küçükçekmece gölü kadar büyük bir Türkiye haritası. (Hep gülerim, bu makam harita-larına, neye yararlar ki?... Tedrise mi?... Unutmamağa mı?... Savaş o-perasyonlarına mı?... Dekorasyona mı?... Ciddiyetsiz bir dünyaya cddi-yet eklemeye mi?...)

Odaya girerken farketmiyorsunuz bile teferruattan odanın geçici sahi-binin bulunduğunu... Her zaman yorgun, her zaman işi başından aş-kın, her zaman «savcı»... (Sayıcı de-ğil, sa-vı-cı!) Bilgehan'ın.

Ve her zaman, geçmiş zor sene-leri üzerine yapışık ve gelecekteki zor seneleri üzerine ekli, Bilge-han'ın...

Başbakanıyla ilişkileri... Bile-mem... E, supl adamdır Bilgehan.

Fena olmadığını sanırım... Kabine arkadaşlarıyla?... Onlarla da fena ol-madığını sanırım. Vatandaşla?... On-larla da fena olmadığını sanırım!... Muhalefete?... Onlarla da, ilişkile-rinin uygarlık sınırları içinde oldu-ğunu zannedirim!...

Kimle ilişkileri örseleyici diye so-rarsan Akbaba?... Kendi kendiyile...

Kendi kendiyile, o da bazı zaman, tenhada!...

Bir artistin portresi: MACİDE TANIR

Bir lokantadaydık, yapılı bir garson kula-ğına eğildi:

— «Bir zamanlar» de-di, «Pendik'te küçük bir kız vardı. Gülerdi, söylerdi. Güzel şarkı söylerdi. Güzel dans e-derdi. Tiyatro artisti o-lacağım derdi. Adı Ma-cide Birmeç'ti, n'oldu acaba?...»

— «Macide Tanır ol-du» dedim, «Devlet Tiyatrosunda. Rüyası gerçekleşti o küçük kızın...»

— «Görmek isterdim» diye içini çekti. Bilet buldum. Gördü. «Ağaç-lar Ayakta Ölü» piyesinde. Döndü. Ağladı:

— «Küçük Macide, büyütlük ar-tist olmuş» diye...

Macide Tanır duysun isterim...

Macide Tanır'ı sadece iki piyeste gördüm. Biri o meşhur «Ağaçlar A-yakta Ölü» dü. Biri, Dostoevski'nin «Ecinniler» inde...

E, daha sık oynatmıyorlar neden-se, n'apalım...

«Ağaçlar Ayakta Ölü», Cassona'nın bu «teknik duygulu» ve her za-man büyük süske doğuracak piyesi, bence ölümdür bir artist için... Her şey «kabuk» tur o piyeste çünkü, olaylar, duygular... O ölümlü piyeste kendini öldürmedi Macide Tanır. Pi-yesi sürükledi. Piyesi unutturdu ve herkes yalnız «Macide Tanır» ı ha-tırladı... E bu zor iş, e bu büyük iş, e bu kafa işi...

Bizim artistleri çok seyrettim... Hiçbirinde bunca «şuur üzere», «ahı-terli üzere» bina edilmiş oyun gör-medim... Kendi kendini her an dü-zekten, kolay kaçmayan bir oyun. Uzun ve galiba «mecburî» bir sah-

C. Bilgehan

Mektubu

ne tatilinden sonra «Ecinniler» de gördüm... Ansaml bakımından az çalışılmıştı piyesi. Nüfuz edilmemiş-ti esere gereğince. Aktörler, kahra-manlarının havalara, felsefelerine, derilerine giremiyorlardı. Orada da, Macide Tanır, Varvara Petrovna ro-lündeydi. Ve... kendinden memnun değildi. Bu benim için yeni bir tu-tumdu. Bizde herkescağız kendinden memnundur çünkü; politikacı, sa-natkârı, kompradoruuu, sosyalizmin emekleyen ve vakvakalı önderleri!...

Daha önce, özel isimlerin Rusça'da telâffuzlarını bellemişti ve belleyen tek aktristi... Daha önce Dostoevski'nin hayatını incelemişti. Daha önce o ülkenin müziğini dinlemişti. Daha önce kendi kendini tenkit ettir-mişti güvindiklerine. Ve bir «şuur-lu» kompozisyon çıkarmıştı, o or-tamda çıkarılması mümkün ölçüde. Bazen onu hayâlimde değerli bir to-hum gibi, feyizli bir sanat ortamı-na ekerim de, üzüldürüm kendi ken-dime... Neler verebilirdi diye!...

Macide Tanır açık sarıdır. Bal rengi üzre, azıcık gülümser, azıcık şikâyetçi bakışlıdır. Nârindir. Ve «görünmezdeki» halleri dahil, son derece zariftir. Arkadaşlarına sessiz sitem etmesinden, bardak tutuşuna kadar... Evlidir. Üstüne üstlük de, son derece iyi ev hanımıdır.

Son derece nazlıdır, fakat «gık» demeden yirmi kilometre cebri yü-rüyüşler yapar. (Yaptırdık!...) O, A-ğaçlar Ayakta Ölü'nün zarif büyük-annesini, keçiler gibi sarp kayalara tırmanır ve denizlerde, siren'ler gi-bi saatlerce yüzer!

«Sohbeti» vardır. Sevinçle söylü-yorum... Sohbeti olduğu için de, «al papazı, ver kız» diye ömürlerce is-kambil oynamaz. Bilmez de!...

Sanatına sarılıdır. Her an tiyatroyu düşünür. Her an tiyatronun der-dini çeker. Her sözü dönüp dolaşıp, tiyatroya varır.

Bu sene inşallah onu büyük rol-lerde alkışlarız!... Örneğin, Monther-land'ın, Espanya Kardinalinde, Deli Kraliçe rolünde... Örneğin Raci-ne'in Andromaque'ında. Umarız ki, artık bu cins piyeslere de itibar e-dilecek Devlet Tiyatrosunda, bu cins artistlere de: Ummak için sebeple-rimiz var!...

Nimet ARZIK

A KŞAMA doğru indiğimiz kasa-
banın istasyonunda bizimle il-
gilenen olmayınca, eşim:

— Oh olsun, dedi. Renkli, hare-
ketli güzelim şehirler dururken, bu
dağ başına getirir misin bizi? Ba-
vulları yüklen, yatacak bir yer bul
da aklın başına gelsin!

Tuşa gelmiş bir güreşçi gibi ba-
şım önde:

— Mektubum ellerine geçmemiş
olmalı, diye mırıldandım. Yoksa bü-
tün kasaba halkı bizi karşılamak i-
çin yollara dökülürdü.

Buradaki dostlarımı haklı çıkar-
mak için bir yandan eşime türlü
diller dökerken, bir yandan beni
müşkül durumda bırakanlara içim-
den verip veriştiyordum.

Orta Anadolu'nun, kurulduğundan
beri insan eli değmemiş fakir mi
fakir; küçük mü küçük bir kasaba-
sındaydık. Üçüncü gelişimdi. Kendi
anlatışlarına göre, genel seçimlerin
dışında benden başka yabancı ziya-
retçi uğramazmış buralara. Bu yüz-
den, gelişim hâdise olurdu, bavulu-
mu taşımak, yatacak bir yer bul-
mak için halk, birbiriyle yarışa ko-
yulurdu.

Sabri tükenen eşim, söylenip du-
ruyor:

— Yok efendim, harcaacağımız
üç beş kuruşu bu kasabacıya bırak-
sak ne olurmuş da, burası kimse-
siz, unutulmuş bir vatan parçası-
mış da, sessiz sâkin bir tatil yapar-
mışık da, bir sürü müş müş!

Bakışlarımı istasyonda bavulları
taşıyacak birini ararken, eşimin dı-
rılıklarını bastırmak için de, daha
önceki ziyaretlerimi ballandıra bal-
landıra anlatıyorum:

Hattâ bir seferinde öyle büyük
bir kalabalık tarafından karşılandım
ki, yanlış bir kente gelmiş olmayay-
ım diye ona buna sormak zorunda
kaldım. Sorduklarımdan biri, «Yok
bey» dedi. «Geleceğinizi duyan ci-
var illerin halkı da sizi görmek için
istasyona toplandılar.»

Bize doğru gelen bir köylüyü gö-
rünce, traşı kestim. Misafirin nasıl
karşılandığını, gelişimin kasabaya
bir anda nasıl yayıldığını şimdi göz-
leriyle görürdüm bu kadın.

Bre aman! Adam geçti gidiyor ya-
nımızdan! Benim bildiğim, buranın
halkı yirmibeş kuruş kazanacağı bir
bavul hamallığında sırasını kaptır-
mamak için birbirini yaralardı!

İster istemez:

— Boş musun hemşerim, diye ses-
lendim.

Şöyle bir kafasını çevirip sordu:

— N'olacak?

— Taşınacak bavullar vardı da...

Yüzü değişti biraz:

— Dolar mı veriyon, mark mı?

Eşim atıldı:

— Otele kadar ikibuçuk lira vere-
lim.

— Yahu buralarda otel ne arar,
dememe kalmadan köylü sordu:

— Otel emme hangisine gidecek?

Paris oteli var, Berlin oteli var, A-
merikan oteli var!

Garanti bu sefer yanlış gelmiştik.
İstasyon memuru:

— Yanlışlık yok, dedi. Aradığınız
yer burası.

— Peki, bavul taşımak için bir-
biriyle yarışan kasabalıları n'oldu?

Güldü adam:

— O eskidendi. Şimdi hamalların
yerini otomobiller aldı!

İşi gücü yok, her halde bu da bi-
zimle dalgasını geçiyordu. Bavulları
yüklenip istasyondan çıktık ki, a-
man Allah! Arabadan geçilmiyordı!
Şortlu, mini etekli, saçlı sakallı tu-
rist kalabalığı da cabası! Çığırkan-
lar:

— Marsık harabelerine gideer!...
diye inliyor ortalığı.

Çevreme baktım, kasaba yine in-
san eli değmemiş haliyle benim bil-
diğim kasaba!

Zar zor bulup, yalvara yakara ge-
tirdiğim eski dostlardan birinin a-
racılığı ile bir otele yerleşebildik.
Kullandığın para dolar veya mark
değilse, ne yatacak yer bulabilirmiş
insan, ne yiyecek aş!... Nedenini
sordum:

— Eee, durisdik olduk gayrı bey,
dedi.

Arkadaşları sordum. Onlar da du-
risdik olmuşlar.

— Boşuna arama, dedi. Bulamaz-
sın. Bulsan bile beş dakikadan faz-
la konuşamazsın. Ama alınayım de-
me haaa!... Sabahtan ağşama mar-
sık harabelerine adam götürüp ge-
tirmekten imanı gevriyor milletin.

Kafam karıncalanmaya başlamıştı:

— Allahşıkına otur biraz, dedim.
Seninle olsun birer kahve içimlik
sohbet edelim bari...

Kıramadı.

— Şu işin iç yüzünü anlatsana ba-
na, dedim. Yıllardır yabancı ayağı
değmeyen kasabanıza turistleri çe-
ken kim oldu?

Güldü:

— Doğrusunu istersen, Eğin'li gar-
daşlar oldu bey. Allah razı olsun ço-
cuklardan... Onlar gasabalıların sa-
yesinde mesleg sahibi oldular, gasa-
bayı da durisdik hale koydular. Yo-

ğusam para getirecek yabancıyı da-
ha çok beklerdik.

— Nasıl başardılar bunu?

— Çarşı içindeki dükkânlarını bi-
lirsin. Murat'ın yanındaki bakkalı iş-
letiyorlardı.

Hatırlamıştım.

— Hah işte, dedi. Her şey o or-
taklığın bozulmasıyla başladı. O sı-
ralarda kasabaların işi gücü, eğlen-
cesi yok, herkes onları gözlüyor,
kahvede doplanıldı mı herkes on-
lardan bahsediyordu. Bi akşam vak-
tiydi galiba. Kardeşlerden Musa o-
lanı ortaklıktan caydı, Murat'ın bod-
rumunu kömürcülük yapmak için ki-
raladı. Tevatüre göre ağabeyi kom-
şulara:

— «O itin yaptığını yanına ko-
mam» demiş. «Yarıdan tezi yok
kömürcülüğe başlayıp, yarı fiata sa-
taacağım kömürü millete!»

İkisi de dükkânı doldurdu. Bun-
lar bi rekabete giriştiler, millete gün
doğdu! Sabah gözünü açan, önce
gidip kömürün fiyatlarını öğreniyor.
Kimde daha ucuzsa, millet onun
dükkânının önünde kuyruk oluyor!
İşin garibi, bi gün biri ucuzsa satı-
yorsa, yarın öbürü satıyor. Hani i-
ki gün ardardına ucuz satanı yok!
Kasabalıya eğlence çıktı. Cebinde üç
kuruş olan, daha önce hangisi top
atacak diye bahse duduşuyordu!

Millet eğlenip dururken, bodru-
munu Musa'ya kiralayan Murat da
kara kara düşünüyor!

— Len sana n'oldu, dedik? Zararı
eden senmişsin gibi ne düşünüp du-
ruyor?

Kulağına eğilip:

— Bi şey diyeceğim ama, kimse
duymasın ağa, dedi. Oğlanın güna-
hını almış olmayayım ama, bu sa-
bah uğradım da, benim bodrum bi-
raz büyümüş gibi geldi bana!

Güldüm geçtim. Çiçek miydi ki
kendi kendine büyüstün? Bu konu-
şmamızın üstünden iki ay geçmeden
bi sabah kalktık ki ne görelim? Mu-
sa, ağabeyinin dükkânında, ağabeyi
de Musa'nın dükkânında kürek sal-
layıp durmuyorlar mı? Meğer dop-
rak zeminli dükkânın dabanını eşe-
leye eşeleye farkında olmadan ara
duvarın altından tünel açıp, birbir-
lerinin dükkânına geçmişler!

Murat:

— Eyvah, çöker gayrı bu ev, diye
dövünürken, aylardır evinin altını
yıkıtırıp büyük bir dükkân yaptır-
mayı düşünen Hasan sevinmeye
başladı.

— Hadi Murat dövünüyor, ya se-
nin şenliğin neden? dedik.

— Sormayın, dedi. Bu işe parayı
nereden bulacağımı düşünüyordum,
kendiliğinden halloldu sayılır şükür.

Duyduk ki Hasan, iki sokağa iki
cephesi olan evinin alt katındaki o-
dalarının pencerelerini açtırdı, biri-
ni Eğin'li arkadaşların Musa'sına, bi-
rini de Rıza'sına vermiş. «Dükkân-
lar kömürcülüğten başka bir işte
kullanılmayacak» diye de şart koş-
muş. Altı ay sürdü evin alt katının
baştan başa açılması!

— Yahu bu herifler kiraladıkları
yerlerin dabanını, duvarını oyması-
na uyuyorlar ama, çıkan toprağı ne-
reye atıyorlar?

Herkes birbirine soruşup duru-
rken, Eğinli arkadaşlar, yeniden dükkân
değiştirdiler. Günün birinde de
bomba gibi bi haber yayıldı kasa-
bada: Amerika'lı ilim adamları, i-
çinde kıymetli eserler bulunan ta-
rih öncesi bir tünel buldular diye.
Varıp baktık ki, tarih öncesine ait
dedikleri yer, Murat'ın Eğin'li kar-
daşlara kiraladığı evinin alt katı,
kıymetli eser dedikleri de, Eğin'li
kardışların taşımırken nasılsa u-
nuttukları bir marsık kömür!

Belediye Reisi bizi dopladı başı-
na:

— Arkadaşlar, dedi. Biliyorsunuz
kasabamız fakirdir. Bu yoksulluktan
kurtulmamız için de, bir şeyler yap-
mamız gerekir. Para desek, paramız
yok. İş desek, fabrikamız yok. Ha-
zır bu yabancılar Eğin'lilerin dükkânını
tarih öncesine ait bir kalıntı
sanmışken, bu fırsattan yararlanı-
lım. Meselenin doğrusunu kimseye
duyurmayalım. Bunun dünyaya du-
yurulması buralara turist getirir, tu-
rist de yanında bol miktarda döviz
getirir. Belimizi doğrultursak, an-
cak böyle doğrultabiliriz.

Reis haklıydı. Söylediklerinin dışı-
na çıkmayacağımıza andıttık, eski
kömürcü dükkânlarına da, «Marsık
harabeleri» diye bir isim verdik.
Gördüğün gibi Allaha bin şükür ge-
çinip gidiyoruz!

Şaşırmıştım. Sordum:

— Peki, Eğin'li kardeşler şimdi
ne yapıyor?

Keyifli keyifli güldü:

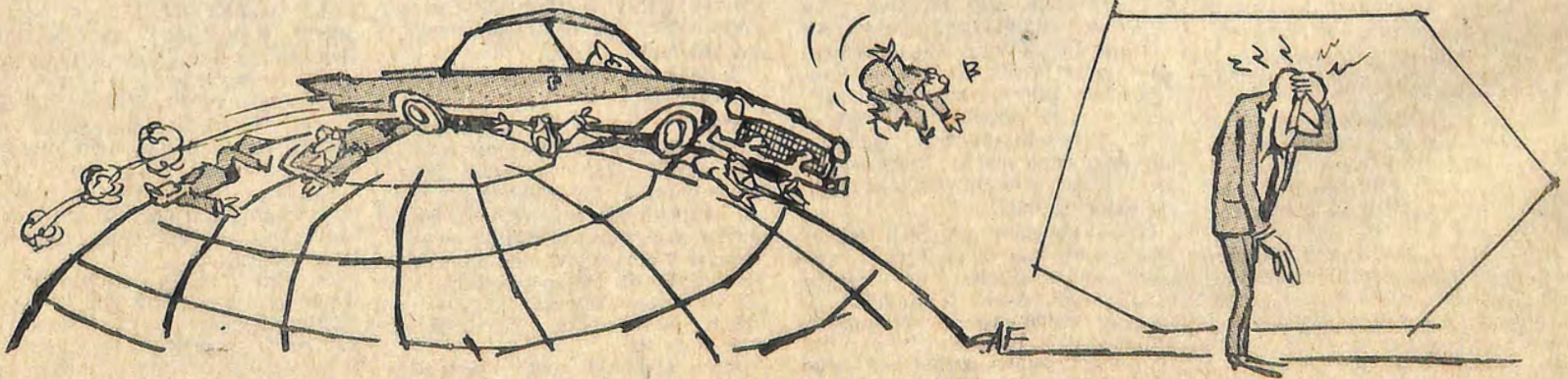
— Belediye yaptırmayı düşündüğü
turistik tüneli bedavaya maletmek
için, onlara plâna uygun yerlerde bi-
rer dükkân verdi, gene kömürcülük
yapıyorlar.

Kalktı. Giderken de açıklamayı u-
nutmadı:

— Geçenlerde keşif yapıldı. Biri
bir baştan, diğeri öte baştan kürek
sallaya sallaya tüneli yarılamışlar
bile!

Vedat SAYGEL

Dünyada, trafik kazalarında ölenler fazlalaşılıyor. — Gazeteler —

Otomobil geldi cihana...

Baş ağrısı bahane!

Samir Balıoğlu

Gazeteci — Her şey mikroplu, her şey pis değildir... Meselâ geçenlerde polisten temiz bir dayak yedim!...

PAZARTESİ

Neler yapmadık

Bugünkü gazetelerde gene trafik kazaları ile temel atma törenlerinden başka haber bulabilene aşıksun.

Bursa yolunda taşıtlar birbirine girmiş, yolculardan dördü komada olmak üzere, üç kişi de dünyasını değiştirmiş!

Yüksek İslâm Enstitüsünün temel atma töreninde bir konuşma yapan Başbakan Demirel, «Din adamı birkaç Batı dili bilmelidir» demiş.

Trenle çarpışan minibüsün altı yolcusu ölmüş!

İzmir'de üç bira fabrikasının temelini atan Demirel, «Türkiye, sen ve gülen insanların ülkesi haline gelecektir» demiş.

Haa, bir de bunların arasında sıkışıp kalmış küçücük bir haber daha var. Ecevit, «Ortanın solu, dertlerin çözüm yoludur» demiş.

Vaktiyle rahmetli Orhan Veli, üç mısralık şiiriyle bizi ne güzel tarif etmiş:

«Neler yapmadık şu vatan için!
Kimimiz öldük;
Kimimiz nutuk söyledik.»

Evet. Kimimiz de ömrümüz boyunca her Allahın günü, millete ortanın solunu tarif ettik!

SALI

Alıştınız ama...

Ödemiş kaynaklı bir haber: «A-dagüme köyünde zeytinyağlı bamyaya yiyen 6 kişilik aileden iki kişi öldü, dördü komada!»

Ölüm sebebi, kullandıkları zeytinyağının katkılığından olmasa gerek. Zira midelerimiz öylesine alıştı ki hileli mala, belki de kırk yılın başında ilk defa halis zeytinyağı satılmıştı adama. Katkısız yağ, mikropsuz su ile pişince bamyaya, sonuç malûm: Ölen ölü, kalan girer komaya!

ÇARŞAMBA

Yasaklar ülkesi

Şehrimizde Parklar ve Bahçeler Müdürlüğü vardır, çeşitli güzelleştirme dernekleri vardır, «Vatandaş, çıplak tepeleri ağaçlandırın; çevrenizi güzelleştirin» diye öğüt verenler vardır, «Çiçek, çocuk gibidir» diyenler vardır ve zaman zaman toplanıp bütün bunlara ters düşen kararları alanlar vardır. İşte sonuncusu: «Bahçe sulayanlar cezalandırılacak!» Bu açıklamadan sonra her halde sayın ilgililer parklara, bahçelere astırdıkları «Çiçeklere dokunmayınız» yazılı levhalara nazire olarak, su bulunan yerlere de şöyle birer tabelâ asacaklar: «Musluklara sokulmayınız!»

Asıl marifet de, çiçeği susuz yetiştirmek değil mi?...

PERŞEMBE

Ustura farkı

«Günde iki defa traş olmayan politikacı, Almanya'da televizyona çıkamıyor.»

Durum bizde de pek farklı değil hanı. Bilindiği gibi burada da traşı kuvvetli olmayan politikacı partilerce tutulmuyor.

Ne var ki, onların maksadı ok-randa güzel görünmek, bizimkilerin maksadı ne pahasına olursa olsun Meclise girmek! E, bu kadarlık bir ustura farkı da olmasın mı yani?

CUMA

Oh, oh!...

İki milyon liralık fazla gelir sağlayacağını düşünen idare, havagazı depozitolarına yüzde bin zam yapmış!

Düşünen iyi düşünmüş doğrusu... İdare dediğin halkın hizmetinde ne kadar çalışsa, bundan daha büyük başarı elde edemezdi. Gaz olmayınca, sarfiyat olmaz; sarfiyat olmayınca toplanan para, idarenin memur maaşlarını karşılamaz. Memur maaşlarını karşılamayınca, idare yaşamaz. Öyleyse gelsin depozitolar. İsmi üstünde: Hava-gazı! Koskoca teşkilât dağıtılacak değil ya. Hava-gazı yoksa, sağlık olsun. Havadan kazanç ne güne duruyor!

CUMARTESİ

Olsa

Yorgunluğunu T.R.T.'ye çatmakla gideren Bölükbaşı, ilk demecini verdi: «Elimde Köln Radyosu gibi bir radyo olsa, 6 ayda iktidarı alırdım!»

Aman üstad, sırf sizi dinlemekle çekilir mi bu hayat? İktidarda olduğunuz süre, bu sefer de bız radyoya hasret kalırdım! Radyoyu her iki tarafın da kullanabileceği bir formül bulsanız ya!...

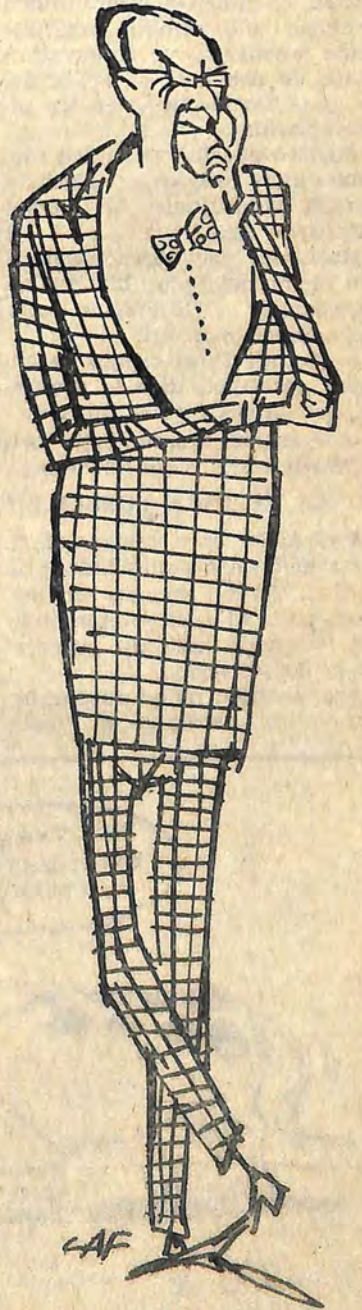
PAZAR

Saraylar şehri

İstanbul'da, Kongre Sarayı yaptırılacakmış.

İstanbul dendi mi akla, gecekondu ile saraydan başka bir şey gelmiyor ki zaten. Bir yanda Adliye Sarayı, Belediye Sarayı, Spor ve Sergi Sarayı; bir yanda Zeytinburnu, Sağmalcılar, Taşlıtarla gibi gecekondu alayın!

İşin garibi, bu şehir-i İstanbul ki dilenci pantolonuna dönen bütçesiyle, nereden buluyor parayı?

Gülek, çocuk bekliyor.

— Gazeteler —

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşçıoğlu

Yaz tatili

Bu yaz tatilinizi nerede geçirdiniz?...

Bu soruya alınacak bir sürü cevaplar olabilir.

Ne bileyim, deniz kıyısında geçirdim, kotra gezintisindeydim, Avrupa'ya gittim, imtihan hazırlıklarıyla geçirdim falan gibi çeşitli cevaplar alabilirsiniz.

Ama, bu yaz, tatilimi «yüzümün şeklini değiştirmek» le geçirdim cevabını almanız pek muhtemel değildir her halde!...

Buralarda estetik ameliyat alıp yürüdüğünden ve eteği kısaltıp uzatma gibi yüzü de keyfince kısaltıp uzatmak moda halini aldığından, çoğu kızlar, işyerlerinden aldıkları izni, güzellik enstitülerinde ameliyatta ve ameliyattan sonra da nekahat —güzellik nekahatı— devrelerini evlerinde geçiriyorlarmış.

Böylece güzellik enstitüsü mezunu olmuş genç kızlar hakkında burada uydurulmuş bir fıkrayı aktarayım size...

Hatlarına çeki-düzen verilmiş «bu biçim» kızlardan biri yoldan geçiyormuş... Güzellğine vurulan adamcağızın biri:

— Ah, ah Tanrı özenip ne güzelleri yaratıyor, diye iç geçirince, kuluna ses vermiş Tanrı ve:

— Kabahat benim değil, ben yapmadım kil... diye fısıldamış.

GÜNEŞ VE FARE TUTULMASI

4 yıl kadar önce, bir yaz günü, bir arkadaşın otomobilinde gidiyoruz... Derken arkadaş bir düğmeye bastı ve baktım, otomobilinin tavanında ufak bir pencerecik kadar yer açıldı.

Aaa, adamlar ne iyi düşünmüşler, dedim, üstten geçen rüzgâr

hem insana zararlı değil hem de serinlik verir...

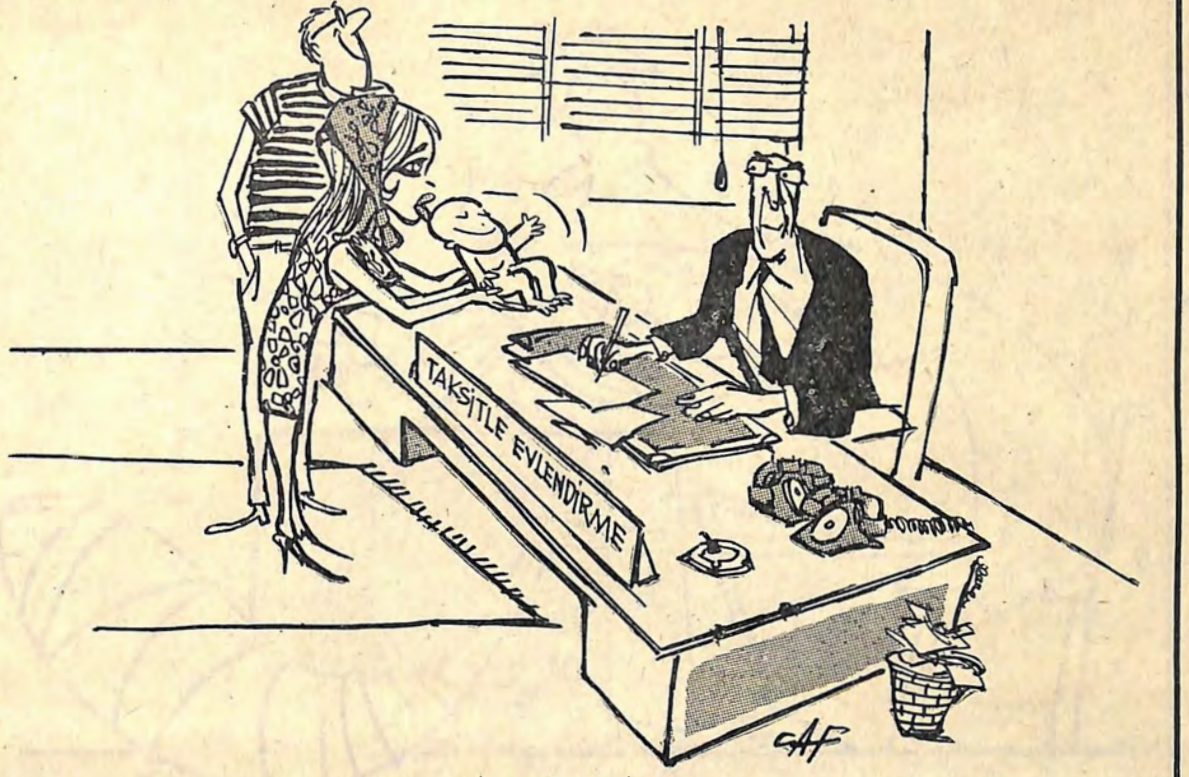
Uzun seneler çeşitli arabalar kullandığı için bu işlerden anlayan arkadaşım «İyi ama, Avrupalı bunu, tepeden hava almak için değil —çünkü otomobilde soğuk hava tertibatı ve küçük pencere camları var— güneş almak, yani yol katederken bir taraftan da D vitamini almak için düşünmüş cevabını verdi.

Doğruymuş, güneşi bizim kadar bol olmayan Avrupalıyla bizlerin düşünce açıları farklı...

Düşüncelerimizde ayrılık olduğuna dair bir örnek daha...

Bir gün elime bir tercüme geldi; kelimeleri, fiilleri falan biliyorum; daha önce bir hayli rastladığım kelimeler ve fiiller, fakat mânâyı bir türlü çıkaramıyordum... Mânâ çıkaramayışımın sebebi meğer böyle bir düşünceye yabancı oluşummuş. İşveren, yabancı memlekete iş seyahatına gönderdiği memuru için hayat ve kaza sigortası yaptıracakmış da!... Ben nereden bileyim dünyada böyle bir şey olduğunu...

Taksitle Evlendirme Bürosu kuruldu. — Gazeteler —

İLK TAKSİT!

Bizde işveren, memuruna «seni yabancı bir memlekete bir aylığına falan seyahate göndereceğim» deyince kim arar, sorar sigortalanmayı. En büyük sigortayı derhal o an uçmakta bulur memur!

Şimdi, sizlere, görüş tarzının değişik olduğuna dair bir örnek daha...

Bizde küçük çocukları korkutmak için «hav hav geliyor» diye hepimizce bilinen millî bir silahımız vardır. Burada ise, köpek öylesine evin mütemmim bir cüzü haline gelmiş ki, çocuklara «uslu oturursan sana bir köpek hediye ederiz» diye vaatler yapılıyor ve birinci yıldönümünde oyuncağından başlayarak zamanla hakikisine tahvil ediliyor.

Yugoslavya'nın Saraybosna bölgesine farelerin akın ettiğini duyunca, Avrupalıların zihinleriyle bizim zihinlerimizin ne kadar değişik çalışacağını düşündüm... Bakın neden?...

Sokakta ya da evlerde tek bir fare göremediğimiz İngiltere'de, farelerin tümü araştırma mer-

kezlerinde çalıştırılır... Doktorların araştırma ve incelemelerinde en çok yararlandıkları ve işbirliği yaptıkları farelerin değerini görmelisiniz siz buralarda!...

Geçen yıl güneş tutulması olduğunda, bunun bütün inceliklerini tesbit için Avrupa'dan ve Amerika'dan yüzelli bilgin Yunanistan ve Türkiye'ye akın etmişti ya?... Ortaya yeni bir fare tipi mi çıktı, bundan ne şekilde faydalanabiliriz diye, kimbilir şimdi de, Avrupa'dan ve Amerika'dan kaç bilgin, —güneş tutulmasına koştuğu gibi— Saraybosna'da fare tutulmasına koşup gidecektir!...

YENİ TİP İSİMLER

Gazetelerimizde okuduğuma göre futbolcularımıza «Pele Tayyar», «Stanley Arif», «Pankoviç Abidin» gibi isimler veriliyormuş artık.

Bu, hem bizde bir zamanlar üstünde durulan «Vatandaş Türkçe konuş» kampanyasına aykırı hem de bizdeki soyadı kanununa.

Öyle ya canım, soyadı zikredilmiyerek nedir bu «Pele Tayyar», «Stanley Arif», «Pankoviç Abidin» ya da «Morison Süleyman» gibi isimlerle birbirimize hitap etme mânâsızlığı!...

AYNI YERDE KALMIŞIZ...

Ben hayatımda doğum günü yapmış olmadığım gibi çocuğum için de yapmamıştım.

Fakat burada hemen herkesin maddî durumu iyice olduğundan doğum günü yapmayan yok gibi... O bakımdan biz de yapmak zorunda kalıyoruz.

Bu yıl, bir telâs dolayısıyla, oğluma, doğum günü yapmayıverelim, dedim.

Bana:

— 4'te kalırım, 5 yaşına geçemem öyle ise, demez mi?...

Asıl üzülmediğim ne biliyor musunuz?... Çocuktan aldığım haber. Demek, bizler, hayatımızda hiç yaş almamış, hiç yaşamamışız.

Reşit AŞÇIOĞLU

Terkos suyundan tereyağı yapan bir çete yakalandı. — Gazeteler —

Futbol mevsimini Geldi Çattı

-Transfer ayında iyi oynadı
ama, bakalım sahada ne
yapacak?..

- Bu kulübe mi
transfer
oldun sen?..

-Sakin yanılıp ta pas vermeğe
kalkma kızım... O boş kaleye bile gol
atamaz!..

Yazısız

Transfer mevsimi

Futbol mevsimi

— Yine üç erkek bir kadına saldırmış...
— Hayret! Bu erkekleri kim tahrik ediyor böyle?!

Devran N'olmuş?

Be yârenler bu ne haldir,
Pire fili yutmak ister?
Dedem yaşta adam, körpe
Gelin ile yatmak ister...

Yetmişlik bir adam
bir geline tecavüz etti.
(Gazeteler)

Öküzünü, dansını,
Anla sözün mânasını,
Düşük kişi, anasını
Bir tek pula satmak ister!

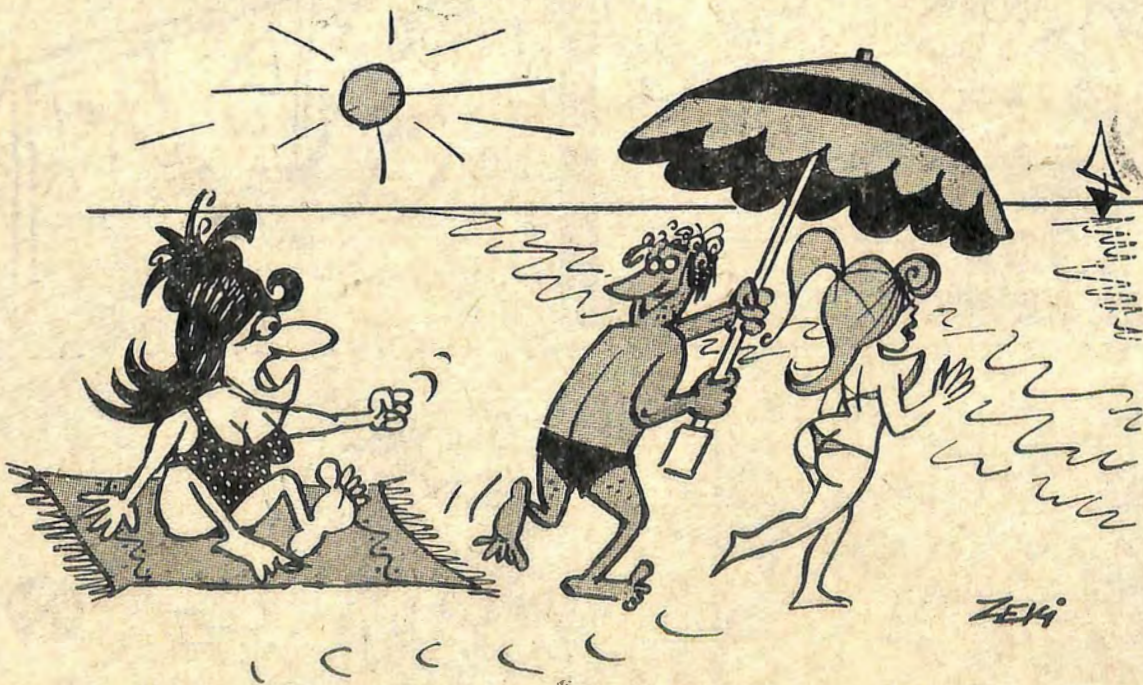
Yaşı yetmiş, işi bitmiş,
Yolu çoktan tamam etmiş,
Erkekliğin kaybetmiş,
Taze lolına yutmak ister!

Doğrusu ya şaştım kaldım,
Bir uzunca düşe daldım,
Adam der ki: «Nasip aldım,
Her çeşitten tatmak ister!»

Siyami der: Devran n'olmuş?
Dünya akrep ile dolmuş.
Herkese de bir hal olmuş,
Ar perdesin atmak ister!...

Siyami ÖZEL

— Nasıl yazımı beğen
— Çoook!... Ama, yaz

— Bu iltifat yine sana karıcığım... Baksana, tıpkı senin gençliğin!

Ter

BATAKHANELERDEN birine
rilen bir berduş'a, ağır ceza

— Eh, anlat bakalım ne bi

Şahit gayet saf bir tavırla, el

— Valla hâkim bey, dedi. Be

çılar teşkilâtı kurmuşlar, barbut

racon kesti. Nuri de mano toplu

cım'ı göbeğinden sövüşledi. O su

olacak ki, aynasızlar içeriye daldı

yakalandım. Sonra tutup buraya

Hâkim, şaşkın şaşkın şahidi

— Sözlerienden bir şey anlam

sefer o demin kullandığın acaip

Şimdi şaşırma sırası şahide g

min söylediklerinden pek farkı o

Hâkim, şahidi bir süre daha

şeyler konuştu. Sonra mübaşire o

cüman bulmasını söyledi.

Mübaşir dışarıya çıkıp da sa

cısı ilişti ve onu kolundan tuttu

Hâkim, omuzunda sandığı as

— Evlâdım, dedi. Mahkemeye

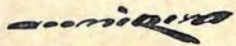
da gel!

Boyacı, boynunu büküp kurn

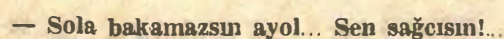
— Hâkim bey, gariban kulunu

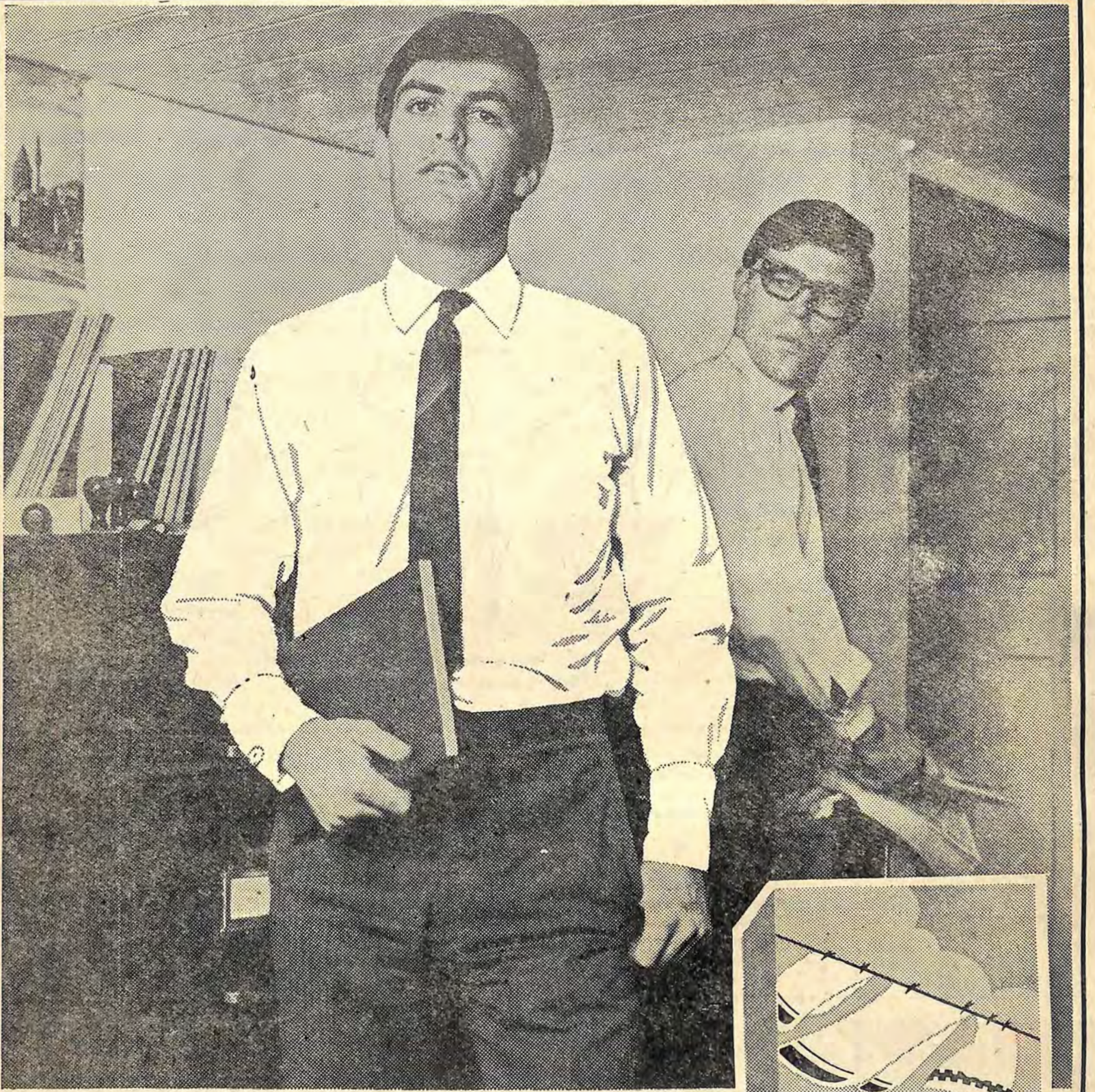
yıkıntının dalgası uğruna iki pata

tirmeyelin!...

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

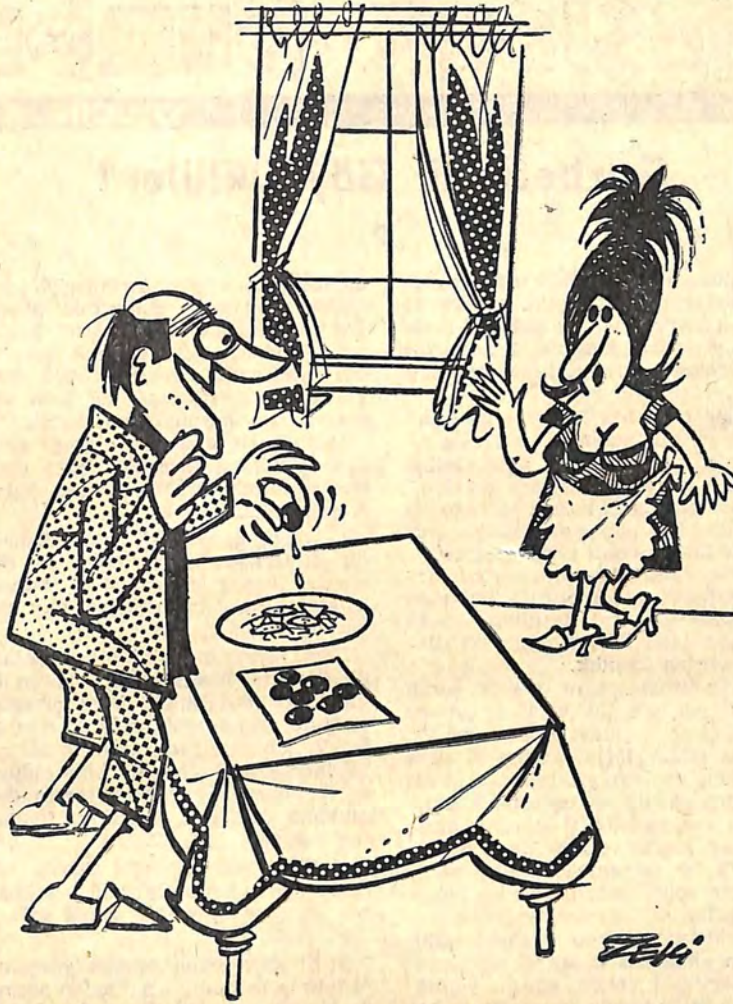
Biraz tuz

SUUDİ Arabistan Kralı Fay-sal'ın eşi Türk olduğu için maiyetinde Türkleri bulundurmak hoşlanır. Bunların içinde yüzümüzü ağartacak Türkler olduğu gibi bazıları aksilikleri ile gerek kraliçeyi, gerek sarayı etrafa yanlış tanıtır. Mese-lâ Kraliçenin oda hizmetçiliğini yapan bir Türk hanımı vardır: Kolejli, bir mebus kızı olduğu halde son derece kaba hareketlerle etrafının antipatisini kazanmıştır. Geçen yıl memleketimizi resmen ziyaret eden kral, kraliçesini hiç kimseyle görüştürmek hususunda giriştiği harbi kazanmış fakat sonra hanımının bir basın toplantısı tertiplemesine mâni olamamıştı. Ne var ki, kolejli hanıma gücenerek bu basın toplantısına gelmeyen mühim gazetelerin muhabirleri kraliçeden gazetelerinde hiç bahsetmemişler, bazı ufak gazeteler de yalan yanlış haberler neşrederek kraliçenin canını sıkmışlardır.

Şimdi, şu sıralarda kraliçe hazretleri etrafına daha sevimli insanları toplamak ihtiyacını duymuş olmalı ki İstanbullu bir dekoratörü sarayına davet ederek, ona bütün sarayı baştanbaşa dekore etmek vazifesini vermiştir. Bir kaç aydan beri Suudi Arabistan'daki sarayda ve Avrupa'nın muhtelif şehirlerinde aldığı ödev üzerine çalışan bu dekoratör Poroteks mağazasının genç dekoratörü Erol Katak'tır. Mağazanın asıl sahibi Mehmet Karaca'yı da Suudi Arabistan'a davet eden dekoratör, daha birçok sipariş alarak yurda dönmüştür. Şu sırada Mehmet Karaca memlekete yüz binlerce liralık döviz getirecek mobilya siparişinin altından nasıl kalkacağını düşünmekle meşgul. Ancak hükümetin de yardımıyla yapılabilecek bu siparişin ilk partisini bir kokteyle yolcu eden Mehmet Karaca bu işten alacağı ilk çekle son derece güzel olan karısına aynı güzellikte bir yüzük almayı vaadetti.

İstanbul'da birçok davet verilir ama, bunların içinde unutulamayacak kadar güzel olanları sayılıdır. Her halde bu yılın en güzel daveti, İstanbul Belediye Başkanı Haşim İşcan ve eşi tarafından Emirgan Korusu'nda verilen akşam yemeği oldu. Peri masallarını andıran gece, mehtabın on dördüne rastlamıştı ama, ay ışığına hiç ihtiyaç olmadı. Zira Belediyeçilerin elbirliğiyle çalışmalarını sayesinde ışıklandırma böyle güzel yapılmıştı ki, her masada bir ay vardı sanki. Ortadaki havuzda yüzen sandalların fener-

Bakkallardan tahlil için alınan zeytinyağlar karışık çıktı. — Gazeteler —

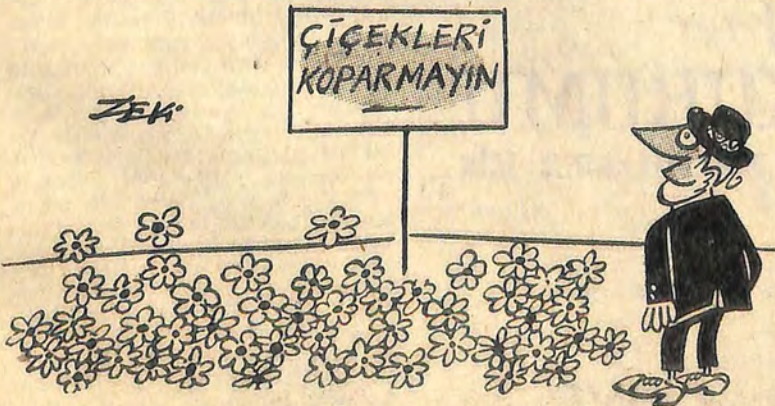
— Korkma karıcığım, ben gerçekten halis zeytinyağı kullanıyorum!

leri yanıp söniyor, ağaçlara takılan renkli ampuller etrafa bütün romantik bir hava veriyordu. Setlerin üstünde Karadeniz ekipleri dans ediyor, Şehir Operasından bazı balerinler gösteri yapıyor, tenorlar arya söylüyor, bir taraftan da modern orkestrayla ye-ye dansları yapılıyordu. Hilton'un «Dönercileri» bahçenin orasına burasına serpiştirilmiş, sırada bekleyen uzun etekli hanımlar dekoru büsbütün güzelleştiriyordu. Erkekler smokinli, paşalar üniformalıydı.

Devlet Başkanı Sunay gölün ortasındaki ufak adada kendilerine ayrılan özel masada oturmuş; oğlu, gelini, İstanbul Valisi Vefa Poyraz, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Cemal Tural ve eşleriyle birlikte yemek yiyordu. Davetliler arasında birçok büyük-elçiler, birçok başkonsolos ve

basından seçme kimseler vardı. Bir aralık büfede kendilerine istakoz ikram edilen Nizamettin Nazif, «Havyar dururken istakoz yenir mi?» diye şakalar yapıyordu ama, tabağına istakoz konmasını da refüze etmiyordu. Böyle bir geceyi bu kadar iyi organize edebilen bir Belediyenin, İstanbul'un bütün dertlerini de aynı mükemmellikte halletmemesi için hiçbir sebep olmadığını anlatan İstanbullular, Haşim İşcan'a teşekkür ederek ayrılırken, «Niçin bu güzel geceyi her gece yaşatıp İstanbul'un turistik bir cazinosu haline getirerek Belediyeye gelir sağlamıyorsunuz?» diye sordular. Haşim İşcan, aynı sualin Cevdet Sunay tarafından da sorulduğunu söyleyerek bu mesele üzerinde ciddiyetle durulacağına dair teminat verdi.

Bahçe sulayanlar cezalandırılacak. — Gazeteler —

Dün...

Bugün!...

Biraz biber

Bizce bundan daha iyi bir şey düşünülemezdi.

LCC Lisan ve Kültür Okulunun günde dokuz yüz lira ödeyerek Almanya'dan getirttiği tiyatro uzmanlarından Claus Boltze şimdiye kadar talebelerin hiç alışık olmadığı bir tarzda derslerini açık havada verdi ve onlara güzel dakikalar geçirtti. Bu kadar çok şeyi kısa zamanda kendilerine öğreten hocalarını memleketlerinden uğurlayan talebeleri, onu armağanlarla boğdular. Herr Boltze de bir dahaki sefere İstanbul'da daha uzun müddet kalacağını ve çok daha az para alarak bu dersleri vereceğini sevgili talebelerine müjdeledi.

Tiyatroların turneleri devam ettikçe trafik kazalarında artış göze çarpıyor. Asaf Çiğiltepe'nin kaybını henüz unutamayan sanat âlemi, geçenlerde Ankara'daki Meydan Sahnesi oyuncularının uğradığı otomobil kazasını duyular. Teoman Özer ile Tanju Turuç'un komaya girdikleri kazadan ağır yaralı olarak kurtulan Çetin Köroğlu halen hastanede yatıyor.

Marmara Yelken Kulübünün yeni inşa ettiği bina bazıları tarafından hiç beğenilmiyor ama, denizcilere sorarsanız pek güzel. Zira bina bir gemiye benzetilmiş. Hanımları, yeni binalarına gelir temin etmek için bir akşam yemeği tertiplədiler ve şu usule başvurdular: Yemekleri kendi evlerinde hazırlayıp bunları o gece kılıpte satmak. Neticeden memnun kalmadığı için bu usulün tedarlanmasına karar verildi.

Hürriyet gazetesinin Genel Yayın Müdürü Necati Zincirkıran, bizim yokuştan yelkencilığe atılan gazetecilere önder oldu. Naptun adlı kotrasıyla İzmir - İstanbul arasındaki yarışmaya katılan Zincirkıran, on bir kişi arasında üçüncü geldi. Son çıkan Yat mecmuasının kapağına resmi basılan Necati Zincirkıran'ın en büyük gayelerinden biri de, büyük oğlu Sedat'ı kendi gibi bir denizci yapmaktır. Bunu yapmağa kalmadan Sedat ne iyi bir denizci olduğunu, geçen gün Marmara sahillerinde kendisini rüzgâra kaptıran ve yanlış istikamete gittiği için heyecandan kalbi tıkanan bir ecnebiyi kurtararak koydaki yelkencilere ve babasına ispat etti.

Leylâ ERDURAN

Simsıcak - bumbuz

YALÇIN KAYA

GENEL Müdürlük yüce katına, Biz, İsveç'in Höstdegit şehrinde çalışan aydın ve kaabiliyetli onbeş Türk olarak şu günlerde büyük bir ıstırapın pençesinde bulunduğumuzu söylemek suretiyle ulu makamınıza rahatsız etmekteyiz. Eğer ki, «.....» şubenizde görevli olan Sabri Kaymakbekir adlı memur bütün Göynüklü vatandaşları bizim bulunduğumuz şehre göndermeyi akıl etmeseydi, biz sizi öyle veya böyle, hiçbir vaziyette rahatsız etmemeye kesin surette imanıydık.

Efendim, biz, Göynüklüler Avrupa'ya gönderilmesin dememekteyiz. Hattâ İsveç'e de gönderilmesin demiyoruz. Ama ne var ki, bu çok geri kalmış kasabanın halkını yığınlar halinde sadece ve sadece Höstdegit şehrine göndermekte hiçbir mânâ olmadığı gibi, buraya daha önceden gelmiş olan biz aydın kitleyi İsveçlilere karşı mahcup vaziyette bırakmaya Sabri Kaymakbekir adlı memurun hiçbir selâhiyeti yoktur.

Bunların yaptıkları anlatmakla bitmez. En işlek caddenin kaldırımına, heykel merdivenlerine oturup peynir, ekmek, zeytin ve soğan gibi milli ekonomimizin kötü tanınmasına sebebiyet verecek şeyler yemek, alafranga helâların üstüne bizim gibi çorapla değil de, pabuçla tünemek ve de en modern caddelerde ağzı el ile siperlemeden yere tükürmek, en kalabalık parklarda kibleyi pusula ile aramadan rastgele namaza duruvmek, Göynüklü vatandaşlarımızın günlük icraatından olup çok abestir.

Vaziyeti Hürriyet gazetesinde ilân ettirmek arzusundaydık. Fakat tüm Göynüklülere kırmak gibi bir vaziyet olur diye buna meyil etmedik.

Çok saygılı Genel Müdürimiz, bu gurbet diyarında bizim tek ümit ve iman meşalemiz, sizsiniz. Daha Ayyhan Işık ve Türkân Şoray gibi çok kültürlü ve imanlı ve de memleket-sever film yıldızlarımızı ve hattâ Galatasaraylı Metin'i bile tanımayan bu cahil çoğunluktan bizi ancak siz kurtarırsınız.

Kültürlü insanlar, hattâ birer vatandaş olarak kendilerini ikazımız hiçbir müsbet - menfi sonuç vermediği gibi, üstelik «Size ne lan? Babamızın memleketi mi? Ağzınıza tünemen şimdi. Züppeliyin lüzumu yok!» şeklinde azarlandığımızı üzülerek bildiririz.

Bu Göynüklüler, ayrıca İsveççe öğrenme yolunda hiçbir niyet ve gayret göstermiyerek ıstırapımızın artmasına sebebiyet vermişlerdir.

«.....» şubeniz memurlarından olup yukarıda isim ve soyadını verdiğimiz Sabri Kaymakbekir'in, kendilerini Avrupa'ya gönderme karşılığında bu Göynüklü vatandaşlardan rüşvet alması ihtimalini düşünerek vaziyetle ilgilenmenizi çok rica eder, en derin saygılarımızı sunarız.

Genel Müdürlük yüce katına, Küçümseme hissi duymadan yaşanmak ve arkadaşlık kurmak suretiyle Göynüklülere çirkin alışkanlıklarından vazgeçirmemizi emreden çok veciz ve de çok vatansever mektubunuz, ayrı ayrı her birimizi göz yaşlarına boğdu. Çok ulu bir dimağa sahip olan zatınızın mânevî huzurunda saygı duruşunda bulunduktan sonra kendi aramızda vaziyeti müzakere ederek bize ilham kaynağı olan imanlı fikirlerinizin tatbikat alanına geçtik.

İlk isimiz, muhtelif, fakat aynı imanlı meşalelerle alevlenmeye başlayan yekpare gruplar olarak caddelere ve parklara akın ederek Göy-

Gurbetteki Göynüklüler!

©

nüklülere vâsıl olduk. Ondan sonra da, onlar soğan, zeytin, peynir ve ekmek yiyorlarsa, biz sadece tuz-ekmek yiyerek kendimizi kendilerine ısındırmanın çarelerini aramaya başladık.

Onlar namazda kibleyi az sapıtmışlarsa, biz tamamen ve kasten saparak kuzey kutbu istikametine dönmek suretiyle namaza durduk. Onlar alafranga helâya pabuçla mı tünediler, biz pabucun üstüne ayrıca bir de lâstik şoson giyip tünedik.

Onlar güzel karı görünce kanlarının kızışmasından ötürü pantolon üstünden dizlerini kaşıdılar değil mi; biz daha ileri giderek iki dizimizi birden kaşıdık.

Onlar sarma sigara ve ucuz şarap içiyorlarsa, biz sokaklardan izmarit toplayıp içtik, mavi ispirto çektik. (Hattâ izmaritlerin kısıklığı ve ağza bulaşmış ispirto yüzünden, kibrit çakıldığında üç arkadaşımızın suratı feci yangın felâketi atlatmış olup; bıyıklar, kaşlar ve kirpiklerle bir kısım saçlar tamamen ütülenmiştir.)

Onlar yere tükürüyorlarsa, biz ağaç dallarına doğru sümkükdük.

Bütün bunları hep zatı pederşah-nizden aldığımız ilham ve de imanla vatandaşlık sevgisi uğruna yaptık. Yaptık ve sonunda işaret ve isabet

buyurduğunuz gibi, kendileriyle arkadaşlık kurmaya muvaffak olduk. Bunun arkasından da yavaş yavaş onlara İsveççe öğretme imanın aydın ufuklarına doğru yürüdük. Fakat bunu kendilerine hiç belli etmeden yapma yolunu tutmuştuk.

Meselâ, lâf arasında ekmeği göstererek «Buna İsveçliler bröd derler» diyorduk. «Bröd» kelimesi onları çok güldürüyordu:

— Ulan, gavur aklı işte! Ekmek demek varkene bak ne biçim şey diyorlar. Bunlar bu gafaylan bunca makineyi nasıl çıkarmışlar. Hey gâvurcuklar, hey!...

Evet, aynen bu şekilde konuşarak dil öğretme hususundaki bütün imanlı gayretlerimizi boşa çıkartıyorlardı. Ama aralarında Uçmazların Yunus diye biri var ki, o bir ara İsveççeye heveslenir gibi olduysa da, burada kalb'e «Hiyerta» denildiğini duyunca, derhal bu heves-ten vazgeçti.

— Ulan, heç galb gibi Cenabı Alahın özene bezene yarattığı möberek bi şeye «hiyerta» deniğ mi?... diye kızdı.

Böyle diyerekten cehalet yorganını tekrar üstüne çekti. Ondan sonra da bir daha ne bir şey sordu, ne bi-

zim bir şey söylememize imkân ver-di.

Bu Göynüklüler muhakkak ki Sabri Kaymakbekir'e para yedirmiş olacaktı. Yoksa böyle zır cahil insanların Avrupa'ya, hattâ İstanbul'a ve hattâ dünyaya gelmesi başka türlü izah edilemez. Bu devirde sevap denen iman ve meşalenin hükmü eskisi kadar mevcut olmadığına, bunda muhakkak ve mutlak başparmak oynamıştır.

Dağ taş Göynüklü kesildi. Caddeye çekamoz olduk.

Rüşvet olayının tahkiki yanında, buradaki bütün Göynüklülere geriye çağırmanızı bekler, en derin saygılarımızı sunarız.

Genel Müdürlük yüce katına, Siz, Göynüklülere geri getirmekte direnirken, İsveç İşçi Kurumu, kendilerinin Türkiye'ye göndereceğini gazetelere demek vermek suretiyle açıklayarak millî iman ve izzetinesimizle oynamıştır. Evet, biz, Göynüklülerin memleketimize dönmeye taraftarıydık ama, bunun Türk makamları tarafından sağlanmasını arzuluyorduk. İşin içine İsveçliler karışınca canımız pek sıkıldı ve o zaman bu kararın tatbik edilmemesi gayret ve imanıla Höstdegit İşçi Kurumuna koştuk. Bütün millî duygularımızı harekete geçirek Kurum Müdürlüğüne bağırdık:

— Hey müdür, bize bakar mısın sen?... Sizler daha Türkleri tanı-mıyorsunuz. Biz, şanlı ve imanlı bir yürüyüşle taa Orta-Asyalardan geldik.

Müdür derhal ayağa fırlayarak:

— Yaaa!... diye hayret etti. Buyrun oturun öyleyse!... Hayli yorgun olacaksınız. Demek Orta-Asya'dan İsveç'e kadar yürüdünüz?...

Kendisine sözümlüzi yanlış anladığını, bahsi geçen yürüyüşün aşağı yukarı yedi asır önce olduğunu söyledik.

Adamcağız pek saf bir şeymiş:

— Yok canım, dedi, şaka ediyorsunuz muhakkak. İnsanın yedi asır yaşaması imkânsızdır.

Sonunda meramımız zar zor anlattık. Derken lâfı yine Göynüklülere getirip:

— Sizde nasıl dünyasını boşlamış Beatnikler varsa, bu Göynüklüler de bizim yerli Beatniklerimizdir, dedik.

— Biz onları Beatnik oldukları için geri göndermiyeceğiz ki, dedi Müdür. Bütün mesele, dil meselesi!.. Vatandaşlarımız İsveççe öğrenme hususunda iman meşalelerini tutuşturmak için azim denen kibrite davranmaya maalesef hiç mi hiç niyetli değiller. Çalıştıkları müesseselerde dil yüzünden binbir güçlük yaratıyorlar. Kendileriyle anlaşma nasıl sağlansın, lütfen buna cevap verirsiniz? İngilizce bilmiyorlar, Almanca bilmiyorlar, Fransızca bilmiyorlar... İnsan ne yapacağını şaşıyor. Yoksa sizin gibi aydın, kültürlü ve de memleketsever, imanlı Türk-lere kapınız her zaman açık. Belki haberiniz var, belki yok: Geçen gün bu vatandaşlarımızdan biri, kendisine «Çeraste Türk», yani «Sevgili Türk» diye hitap eden bir ustayı «Sensin kereste, lan!...» diyerek bıçakla göğsünün iman tahtasından ölüm derecesinde yaralamıştır. Geri gönderme kararını durup dururken almadık ya... Kendilerinden başkaca bir şikâyetimiz yok. İş hususunda emsalleri bulunamaz. On kişinin yaptığı işi yapıyorlar. Çalışmaları korkunç, canım.

— Evet, Frankeştayn gibi korkunç çağırılar dedik.

Müdür, bizim, Frankeştayn'ı tam-

**REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!**

**BASIN
İLAN KURUMU**

**YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR**

Genel Müdürlük:
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon: 27 66 00 - 27 66 01
Telegraf adresi: BASINKURUMU

(Basın: 21709 — 135)

yacak kadar kültürlü, aydın, imanlı ve de memleketsever olduğumuzu görünce bir müddet şaşkınlık içinde bocaladı.

Son sözü şu oldu:

— Eğer açacağımız İsveççe kursuna katılmak için kendilerini ikna ederseniz, ben şahsen söz veriyorum, hudut dışı etme kararı derhal kaldırılacak.

Göynüklülerin kursa gitmeyeceklerini bildiğimiz halde, sırf zaman kazanmak gaye ve imanı ile Müdüre «Olur. Bunu yapacağız.» dedik.

Sabri Kaymakbekir denen memur hakkında en şiddetli tedbirleri almanızı diler, en derin saygılarımızı sunarız.

Genel Müdürlük yüce katına,

Size yazmadığımız müddet zarfında çok şeyler olduğunu söylememize müsaadelerinizi rica etmeden önce, sayısız belli dilekçelerimizle kendisine yüklendiğimiz Sabri Kaymakbekir'i mükâfatlandırmanızı sevinç ve pişmanlık gözyaşlarımızla bilhas-sa rica ederiz.

Ah, akıl alacak şey değil, çok saygılı Genel Müdürlüğünüz, neler oldu bir bilseniz!...

Höstdegit resmi makamları, Göynüklülerin kurs fikrine rağbet etmelerini üzerine hudut dışı etme hazırlıklarını hızlandırmıştı. Bu sırada işverenler, on kişinin yaptığı işi yapan Göynüklülerin kaybetmenin hiç de zekice bir hareket olmadığını düşünüp firmalarda Türk tercüman kullanmayı tasarladılar. Göynüklüler «Biz, başımızda ukelâ istemiyoruz» diye teklifi reddettiler...

İşverenler onlardan o kadar memnun kalmışlardı ki, Göynüklülerin pek hoşuna giden yeni bir teklif atılar ortaya:

«İşvetli ustalar, usta yardımcılar ve firmaların muhasebecileri Türkçe öğrenecekler.»

Şimdi Höstdegit'i görmek gerek, çok saygılı Genel Müdürlüğünüz. Bir Türk şehriden hiç farkı kalmadı. Gazinolarda Türk dansözleri, Türk şarkıcıları...

Höstdegitliler Türkçeyi öğrenmek için altı aydır yarış halinde. Bunda her şeyden önce Göynüklü vatansever kardeşlerimizin Avrupalıya pek değişik gelen imanlı şahsiyetleri rol oynamıştır. Şimdi burada herkes, kaabiliyetine göre şakır şukur veya takır tukur Türkçe konuşuyor.

Unutmadan ilâve edelim: Gelecek yaz Türkiye'ye buradan yığınla İsveçli turist gidecek.

Biz, bu durum üzerine, Göynüklülerini İsveç'e gönderen Sabri Kaymakbekir'e bir teşekkür mektubu yazdık ve bu arada kendisine dedik ki: «Bilmiyerek muazzam bir eser yarattınız.»

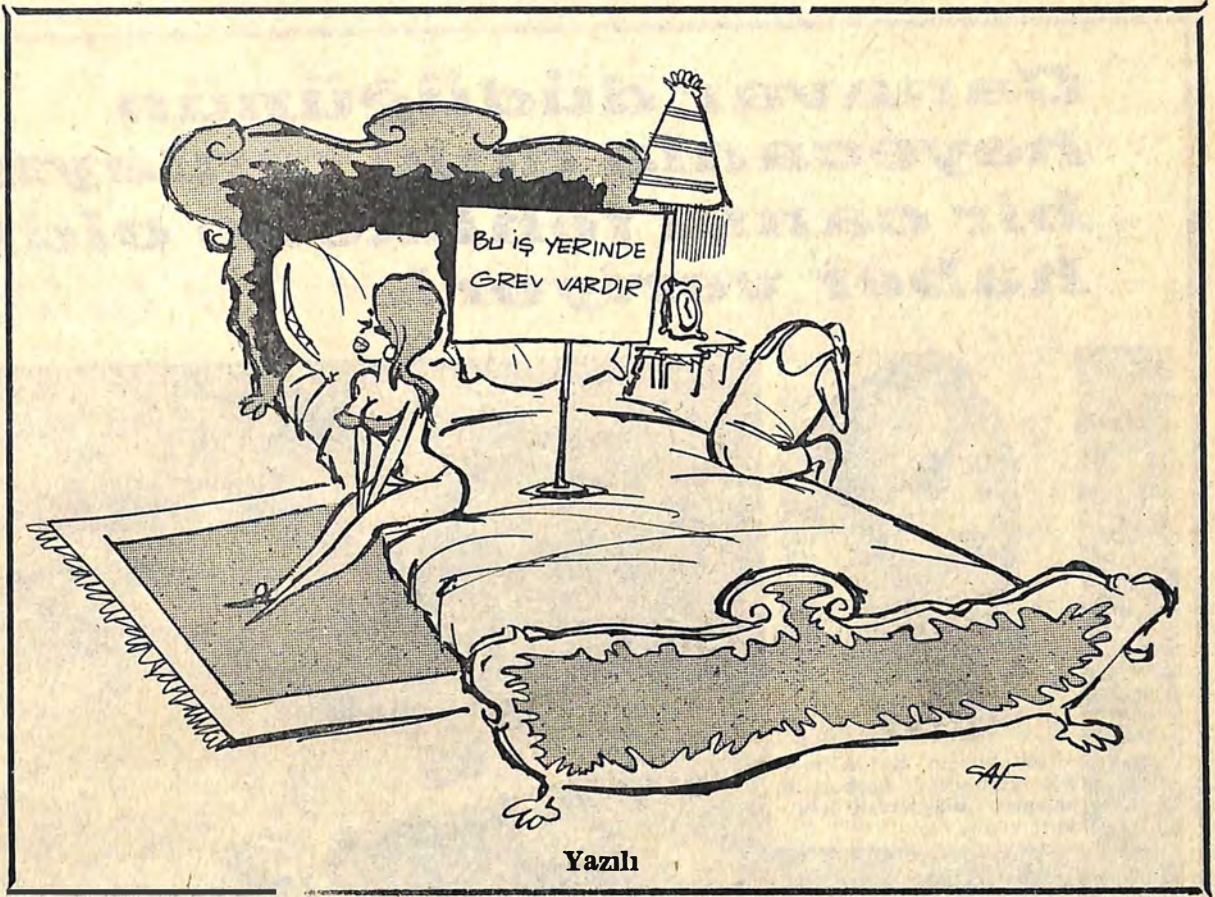
Ondan gelen cevap aynen şöyleydi:

«Bilmiyerek değil, kardeşleri! Ben bunu önce Almanya ve Hollanda'da da denemiştım. Bizimkiler dil öğrenmek için davranmayınca, Almanlarla Hollandalılar Türkçe öğrenmek zorunda kaldılar. İsveç'te de böyle olacağını biliyordum. Yalnız İsveçliler biraz uğraştırdılar... Her ne olursa olsun, Türk kültürü Avrupa'ya yayılıyor ya, ben ona bakardım.»

Vaktiyle kendilerine karşı haksızlık etme imansızlığında bulunduğumuz için gerek Sabri Kaymakbekir'e, gerekse Göynüklü kardeşlerimize karşı şimdi pek mahçubuz. Fakat Göynüklüler başarılın işin halen farkında değiller. İsveçlilerin Türkçe öğrenmeleri hususunda:

— Elbet öğrenecekler ulan, ne sandın?... diyorlar. Şu möbareğe etmek demek varken zaçma zapan şeyler uydurmak ne oluyo?... Akılları başlarına şıncık geldi.

Göynüklüler ne derlerse desinler,

Yazılı

neticede bir iş başarıldı. Muazzam bir iş...

Yalnız geçende tuhaf bir şey oldu. İmanlı Çalışma Bakanımız Avrupa turunda Höstdegit'e de uğramıştı. Kendisini garda karşılayan İsveçli Belediye Başkanı, Çalışma Bakanımıza ne dese beğenirsiniz...

— Hoşgeldin, beş gittin lan!... dedi.

Göynüklü'den öğrenilen Türkçe elbet bu kadar olur.

Çok saygılı Genel Müdürlüğümüz, Sabri Kaymakbekir gibi aydın ve de kültürlü bir memura sahip olduğunuz için candan tebriklerimizi sunar, en derin saygılarımızın kabulünü rica ederiz. Saygılarımızı kabul ettiğinizi ayrıyeten bildirdiğiniz takdirde sevincimiz sonsuz olacaktır.

Yalçın KAYA

Roman

Bir psikiyatri kliniğinde delinin biri durmadan yazıyordu. Her gün destelerle kâğıt dolduruyordu. Kendisine ne yaptığı sorulduğu zamansa verdiği kısa cevap aynıydı:

— Roman yazıyorum.

Aylar, seneler geçti. Deli yazmaya devam etti. Üçüncü senenin sonunda bir gün:

— Bittii!... diye haykırdı.

Hastahane müdürü:

— Romanınız mı?... diye sordu.

Deli, büyük bir yığın haline gelen kâğıtlara bakarak:

— Evet doktor, diye cevap verdi.

— Her halde önemli bir eser meydana getirdiniz?

— Evet, tam 19.887 sayfa tuttu.

— Bu büyük eserinize ne isim verdiniz?

— Sürekli at koşusu!...

Doktor kâğıtları aldı ve okudu. Bütün sayfalar şu şekilde yazılmıştı:

«Dıgıdık... dıgıdık... dıgıdık... dıgıdık... dıgıdık... dıgıdık...»

Deniz polisinin kaçakçıları takip edeceği deniz aracı yok. — Gazeteler —

— Dayan, gayret dayıya düştü!...

Canavar düdüğünün heyecanla dolu çınlayışları bir canın tehlikede olduğunu haber veriyor!

Cemil Şimçin - Bütün meslek tecrübesini, başkalarını selâmete ulaştırmak için kullanıyor.

Cankurtaran şoförü Cemil Şimçin'in mesleğinde her yolculuk bir "ölüm kalım seferi" önemini taşıyor.

Bazen şehrin en sıkışık caddelerinde... bazen korkunç uçurumların çevrelediği uçsuz bucaksız kara yollarında... fakat daima dakikaları, hatta saniyeleri hesaplayarak. Ve daima ağır yaralılarla, ağır hastalarla beraber. Onları, emniyetli ellere "herşey bitmeden" teslim edebilmek hırslı ile yolculuk.

Cemil Şimçin, yıllardır bu işi yapıyor. Kullandığı cankurtaran arabasında küçü-

cük bir arızanın dahi bir hayata mal olabileceğini bilerek!

Bu yüzden ambulansın bakımı ile bizzat meşgul oluyor. Arabayı her hava şartı altında saniye kaybetmeden işler halde tutmak için ne lâzımsa hepsini yapıyor. Lâstiklerine gelince, Fisk kullanıyor. Hep Fisk... Emniyetli lâstik!

Sizin işinizde de bir lâstik arızası bu derece hayati bir önem taşıyorsa, Fisk'e güveniniz.

FISK demek... Emniyet demektir !

FISK

LÂSTİKLERİ

fan fin fon ailesi

çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

MARUFUN ADAMLARI VAK'A YA TAM VAKTİNDE MÜ-
DAHALE EDEREK, AHMEDİ VE KIZI TÜRK KODEK
SİNE UYGUN KAMBRIK SARGIYLA SARIP SAR-
MALADILAR VE MÜNASİP BİR YERE TIKTILAR

İYİ
GECELER
SEVGİLİM

BUNDAN
İYİSİ DE CAN
SAĞLIĞI ZA-
TEN ...

VE BÖYLECE BİR MÜDDET SON-
RA İKİ SEVGİLİ DERİN VE MÜ-
NASEBETLİ BİR UYKUYA DALDI-
LAR ...

SABAH ERKEN ... LİMANDAN PANAMA BANDRALI BİR GEMİ KALKIYORDU GEMİNİN KAPTAN KÖŞKÜNDE MARUFLA
KAPTAN SABAH KAHVELERİNİ HÖPÜRDETİRKEN İNCE, İNCE ESPRİLERDE YAPMAYA ÇALIŞIYORLARDI

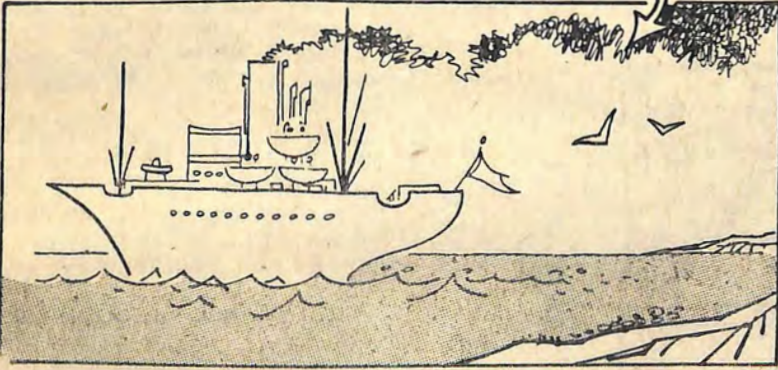

HER ŞEY TA-
MAM KAPTAN MAL
LAR YERLİ YERİNE
KONDU. DEMİR ALA
BİLİRİZ...

DEMİR ALA-
MAZSAK BAKIR
ALIRIZ KAH
KAH... KAH

BU KAPTAN DA SOĞUK ESPRİ
YAPMAYA BAYILIR KAFİR

PANAMA BANDRALI HÜDAVERDİ VAPURU, İKİ SIKI DÜDÜK
ÖTTÜRDÜKTEN SONRA MARMARAYA DOĞRU AÇILDI...
AMBARDA İKİ TON EN GÜZELİNDEN KIZ VARDI EEE... TI-
CARET BU. GEMİ TEKİRDAĞ, ŞARKÖY, MÜREFTEYİ VE ÇA-
NAKKALE BOĞAZINI YAĞ GİBİ GEÇTİ. (NERDEEE O ESKİ
TEREYAĞLAR ? DEĞİL Mİ EFENDİM ?)

O SIRADA KIÇ ALTI AMBARINDA...

YA BENİ SENDEN
AYIRIRLARSA...
BEN SENSİZ ÖLÜ-
RÜM... ERKE-
ĞİM BENİM.

SÖYLEYENE
DEĞİL, SÖYLETE-
NE BAK. SONRA DA
BENDEN BİR SİGA-
RA YAK. SESSİZ-
CE DE BAĞLARI
ÇÖZELİM...

DİŞLERİN
MI AĞRIYOR?...
BIRAK, BİRAZ
BEN YIRTAYIM
SARGILARI...

AYNI ANDA MARUF UMUMİ TEF.
TİŞ YAPIYORDU

HER ŞEY
SAĞLAM MI
?

SAĞLAM
PATRON SADE
CE ZİYA İKİ
BARDAK KIRDI

O SIRADA BİZİM TAKIM SARGILARI ÇÖZEREK İKİ KIŞ GI-
Bİ SERBEST KALDI. GÜVERTEYE ÇIKMALARIYLA DENİZE AT-
LAMALARI BİR OLDU. ARKALARINDAN BİR SÜRE TABANCALAR
PATLADI. BİZİMKİLER YÜZDÜLER, YÜZDÜLER, YÜZDÜ-
LER VE KUYRUĞUNA GELDİLER...

BEN
KESİLDİM.

AMAN
DAYAN KESİLE-
CEK ZAMAN MI
BAK KARA GÖ-
RÜNDÜ

Not: Kırk üç numaralı sayıların karaya basması...

İt Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 35 —

— Tutar bızlm duzak akşama kadar daha, dedi. Ben arkadaş, boyacıyım, ince boyacı. Ev boyarım. Hani ya, esaslı ustayımdır ha... Gafam yerinde olsun, elime bi mavli, bi yeşil boya versinler, dinleme Rabbime, on çeşit boya çıkarırım ondan. Ne var ki, huy işte... Herif demiş, meselâ şurayı sarıya boya, ben garaya boyarım. Herif gara mı dedi, bu sefer yeşile boyarım...

— Neden?

— Zevk meselesi arkadaş!... O gapıya sarı getmez, ben bunu bilir. Ama o hırt bilmez ki. Adam gelir, tabii bi gavgı... «Ulan ben sana demedim mi sarıya boya diye?», «Ulan sen ne anlarsın boyadan a barhana öküzü?» Anlarsın, anlamazsın, ya herif devlirli boyayı benim başıma, ya ben devirirli boyayı onun başına. Hem de öyle bozulurum ki böyle dalgalara... Bundan üç ay kadar evveldi. Bi evin dış gapısını boyamıştım. Herif, yeşil yap demişti. «Sen hacıya gettin mi arkadaş?» diye sordum.

«Yoo» dedi.

«Eee, ne demiye gapıyı yeşile boyuyoruk?»

«Sana nesi, yeşile boya» dedi. İçerden avradının sesini duydum; pıs üllüz (1) avradın biri:

«Fahri, yeşil olsun» diyordu. Adam tekrar:

«Yeşil boya anladın mı?» dedi bana.

«Eyl» dedim. Parasını peşin aldım. Herif gettikten sonra, avradın bağırması, çığlığı on para etmedi yanımda, çektim gırmızı boyayı...

Ulan, oradan bir hafta sonra geçince, bir de bakıym ki herif gapıyı yeşile boyatmamış mı? Ulan arkadaş, Allah seni inandırırın depem attı. Benim yaptığımı bozsunlar ha... Zor ettim geceyi. Kahveci Sald'ın oradan boyayı aldığım gibi, dayandım gece yarısı gapıya. De Allah, hadi Allah, gapıyı yarım saat içinde ciğer gibi ettim. Sabahleyin n'oldu bilmiyorum. Dellenmişli zaar avratnan herif. Ama bi hafta sonra esas ben dellendim. Ulan bir baktım gapı gene yeşil. Ulan siz evliyâ mısınız be?... Geceyi zor ettim. Dayandım gene gırmızıya. Fakat ne yazık ki boya yarım kaldı. Bekçinin sesini duyar duymaz kaçtım ordan. Bir hafta sona geçince bi de ne görlym, Allahsızlar gene yeşil etmemişler mi gapıyı?... Ulan dinsizin hakkından imansız gellir be. Aldım elime fırçayı, geldim gece yarısı gapının önüne... «Bu ev kerhanedir» diye iri iri yazdım... İkinci akşam, bi geçeyim gece yarısı ordan, ne görsem beğenirsin, gapı gıgırmızı boyanmamış mı? Ulan benimle başa çıkacaklar ha!... Polisler bekçiler çok aramışlar beni amma, evelallah bu İt Adasını kimse keşfedemez...

— Sen de bekârsın değil mi?

— Allah göstermesin arkadaş. Evlenmek mi? Ulan avrat düz deyince yürek cız der be... Hem biz evlillğe gelemek. Gözünü sevdiğimin İt Adası... Yüz dene avradın goynuna

değişmem burayı. Ah ulan, bir de gişin dalgamız bozulmasa...

— Kışın bu adayı su mu kaplıyor?

— Heyya gardaş. Biz o zaman şu ilerdeki ufak baraca (2) giderik. Onun güççük güççük odaları var. O da dediysem, öyle her yanı gapalı deel ha... İki yanı açık. Bekçinin eline ayda bi beşlik verdin mi, istersen baracı olduğu gibi dinamitle...

Bir saat sonra Vezir gelmişti. Elinde boş bir şişe vardı. Yanımıza gelince:

— Ulan bu Çanakaleli Niyazi de günden güne zam ediyor patatese... İneğin verdiği bak!... dedi.

Şişeyi gösteriyordu. Tapasını açtı, içinden ağaç kabuğu gibi kahverengi bir şeyler çıkardı. Yüzüme baktı:

— Şaşdın deel mi gardaş? dedi. Yahu adını bile sormadık be senin? Adın ne senin?

— Mehdi!...

— Ulan hep Mehdi'ler gafadan sakat olurlar vallaha. Benim bi dezemlin oğlu vardı, adı Mehdi'yd. Evelallah Masar Osman'a (3) bi getti, o gedış... Sona hani bi gazozcu vardı. Sen bilin lan Haşım. Güççük Saat'ın orda dururdu, evelallah o da gafayı oynatıp bi gecenin içinde evi mezbaneyeye çevirdi. Garısını, gaynasını, baldızını, bi de ufak oğlu vardı, onu bile kesmiş. İnek, hayfını alamamış, evde ne kadar tavuk varsa, kedi varsa onları da doğramış... Şimdi n'oldu bilmem...

Durdu, yere dökülen ufak bir esrar parçasını aldıktan sonra:

— Polisin derdi günü bunu yakalamaktır Mehdi gardaşım, dedi. Şayet, bundan bi çitlikle (4) yakalan-

dın mıydı, önce gomser Helhel Recep'den bi güzel dayak yen, ondan sonra da İmamevini boylan. Onun için bu maddeyi çok gizli ve de çok ihtiyatlı taşımak gerek. Ben hep a-yakkabımın çekmeceli ökçesinde taşıyırım.

— Satana bir şey demiyorlar mı?

— Vallaha onun orasını bilmem arkadaş. Ben, nah şu gadardım, duyardık Çanakaleli Niyazi diye, evelallah şimdi gene Çanakaleli Niyazi... Herif bi günden bi güne yakalanmaz. Hem Allahıma dinime Niyazi'nin yanındayken heç bi tehlike yoktur. Ama gapısından iki adım dışarı attın mı tamam... Yeter ki şüphelenmesin senden yakası numaralılar...

— Polis bilmiyor mu bu Niyazi'nin esrar sattığını?

— Bilmez olur mu gardaş? Hattâ başın yapılacak zaman habar bile verirlermiş. Görüyor polisleri zaar... Yoksa herifler göz göre göre selbes bırakırlar mı? Sana bi nasihat edim mi arkadaş, baktın yakalanacağını anladın mı, hemen yutacan esrarı. Şipşak tarafından yutacan. Arkasından da hemen bi kesme şeker... Onun için cebinde bi kesme şeker taşımayı unutma. Esrarı miydede eritmenin tek ilacı kesme şekerdir. Onlar seni hastaneye sevkedi miydenin içindekin dışına çıkarıncaya kadar evelallah şeker onun anasını beller. Milim milim eder de, ganının içinde göbek attırır. Ben bi keresinde öyle ettim. Yalnız ne var ki, şaşkınlıktan şekeri ilkin atmışım ağzıma. Arkasından da esrarı. İki birden deliğe gidince gözlerim göğçerdi (5). Ulan aman boğuluyo-

rum. Allah razı olsun polisten, sırtıma bi cop çekti de, öteki dünyaya seyahattan gurtulduk. Sona beni doktora sevkettiler. Ulan doktora deel ya ameliyathaneye sevketseniz, nah babayı alırsınız. Sona aldı beni önüne Helhel Recep... Önüne dediysem laf gelişti ha... Altına aldı. Çiğner de çiğner...

— Ölüyom gomserim!...

— Yat ulan, evde bulgur çiğniye ciyk, acık talim yapak...

— Geberyom gomserim!...

— Geberenin sesi mi çıkar lan?

Ondan sonra heç seslenmedim. Daha doğrusu seslenemedim. Gomser deel sanki sirk ayısı... Herif beni çiğniye çiğniye nerdeyse yere yapıştırarak. Bi güzel emziğim (6) vardı, o da garımın üzerinde gırlmış. Heç bi şeye yanmadım, emziğin gırlıdığına yandım. Sona beni bi arabanın içine koyup ganalın oraya bırakmışlar. Kendime geldiğimde, Allah seni inandırırın, karnımnan sırtım birbirine yapışmış zannettim. Ulan bi soluk alırım, bi soluk alırım ki, hani patlak toplar vardır, bi türlü şişmez aynı onlar gibi... Şöyle bi doğrulayım dedim, nerde... Sü-rüne sürüne ganaldan yukarı çıktım. Sıtma ağaçlarının birinin dibine oturup hüngür hüngür ağlamağa başladım. Ulan hak mı, reva mı be?... Bi ispat, bi delil var mı lan elinizde? Yok... E ne demiye beni böyle yapıyassı edersiniz? Derdini Marko Paşaya anlat tabii. Sona, bağına giden bi eşekli, halime acıyıp beni eşşeginin terkisine aldı. Adama yolda, garımda sancım var dedim... Ondan sona zaten bu adayı keşfettik. Hoş, tahminimize göre yakası numaralılar burayı da biliyorlar ya, işin ucunda elbise çıkarmak, elbise ıslatmak var. Onun için dalgamıza daş atmıyorlar.

Padişah, yeni bir kuş daha tutmuş, bu kez onun tüylerini temizliyordu. Vezir'e:

— Senin guş hakkını Mehdi'ye verdim, dedi.

— Eyi ettin, keşke hepsini verseydin...

— Guş yağlıydı, dayanamadım.

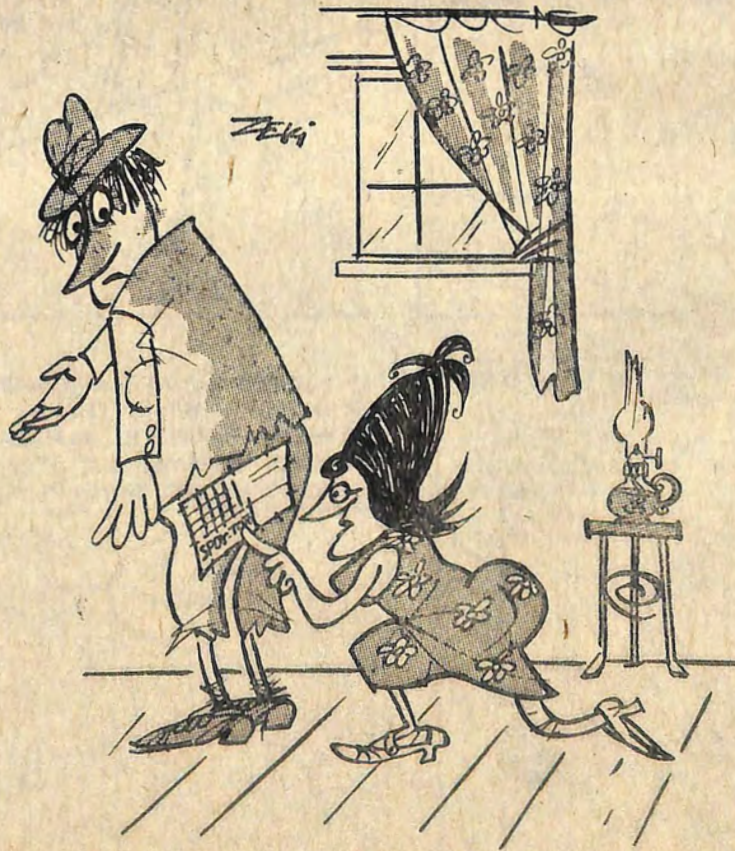
Sordum:

— Siz hiç çalışmaz mısınız?

Sorumu Vezir cevaplandırdı:

— Biz haftada iki gün çalışırık. Hem ne iş bulursak yaparık. İki günden iki kişi diyelim şu kadar gazandık... Onun yarısınıyan ekmek, yiyecek, yarısınıyan da patates alırık. Ondan sonra mitili serdik mi buraya, yat ulan sırtüstü beş gün... Şu şehirde giyamet gopmuş bize nesi, yangın olmuş bize nesi, seçimler olmuş bize nesi?... Heç olmazsa ne gözümüz görür, ne miğdemiz bulanır... Daha şimdi gelirken gördüm.

(Devamı var)

— 10 da mı yok karıcığım?...

(1) Zayıf.

(2) Regülâtör.

(3) Mazhar Osman.

(4) Küçük parça.

(5) Belferdi.

(6) Ağızlık.

PARKER 45

Her öğrencinin seveceği dolma kalem

Kolayca değişebilen vidalı uç rakımı, isteğe göre kartuş veya pompa ile kullanma imkânı.

İyi çalışmanın en güzel ve en makbul hediyesi bir Parker 45 dolma kalemidir!

(İlâncılık : 1867 — 138)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlak yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Ceza

İki demiryolu işçisi konuşuyorlardı:

— Makinist Dupont'un istasyon şefinin odasına çağırılmadan girdiğinden dolayı kovulduğu doğru mu?

— Evet, doğru...

— Bu cezayı biraz ağır bulmuyor musun?...

— Haklısın ama, Dupont'un odaya lokomotifinin üstünde girdiğini de unutmamak lâzım!

Yenilik

Her gün yeni icatlar peşinde olan bir adama arkadaşlarından biri sordu:

— Bugün neler yapmayı düşünüyorsun?

— En büyük yeniliği...

— Nedir o?...

— Pilotsuz uçak icat edildi... Telsiz telgraf icat edildi... Dumansız barut icat edildi... Sadece, kadınsız çeyiz icat edilmedi. Onu düşünüyorum!

Melodi!

Monako prensesi Grace, tek başına deniz kenarında küçük bir çalgılı lokantaya gitmişti. Orkestra, «Eğer seni sevebilsem, katiyen ayrılmıyacağım senden!» adlı bir parçayı çalıyordu. Bir aralık, Prenses, orkestra şefini yanına çağırarak sordu:

— Çaldığınız melodi çok hoşuma gitti, bunun adı nedir?

Genç orkestra şefi, şaşırmıştı. Biraz durakladıktan sonra:

— «Sayın prenses, sizi sevdi, sizden katiyen ayrılmıyacağız!» cevabını verdi.

Yazısız

— Oooh, iyi ki musluğu yokmuş banyonun!

Hırsız

Uşak haykırdı:

— Madam la Markiz, kütüphanede hırsız var!

Markiz:

— Yaa!... Hangi kitabı okuyor acaba?

Âşıklar

Paris'te, bir takside iki âşık gitmekteydiler. Bir ara taksici «zımk» diye durunca, erkek:

— Niye durdunuz? diye sordu şoföre.

— Matmazel, «Fazla ileri gidiyorsun, dur!» diye bağırmadı mı?

O zaman genç kız gülererek şu cevabı verdi:

— Size değil, yanımdakine bağdırdım!...

Ses

Delikanlı bir süre kaldığı hastahaneden, iyileşmiş olarak çıkıyordu. Giderken kendini görmeye gelen doktora:

— Doktor, kliniğinizden çok memnun kaldım, dedi. Hele, öyle cici bir hastabakıcınız var ki. Elinin bir temasıyla ateşim düşüverdi!

Doktor alaylı bir tebessümle: — Biliyorum, biliyorum, diye başını salladı. Odanıza girmeden önce tokatın sesini işittim!

Anlaşıldı

Kadın, Amerika'da okuyan oğlundan gelen mektubu kocasına uzattı:

— Bak, dedi. Alberto'dan mektup geldi. Bu sefer sana yazıyor.

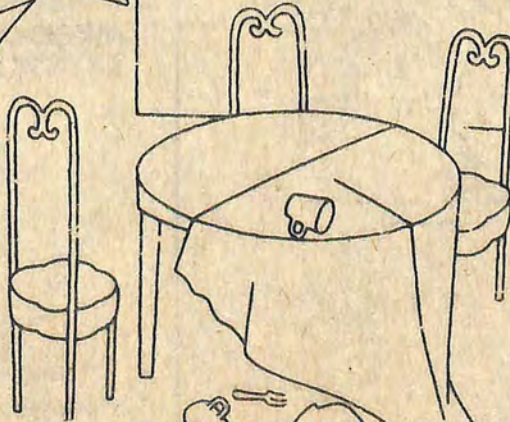
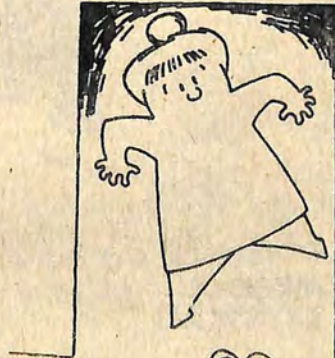
— Gözlüğüm yok, okuyamam, başta ne yazıyor onu söyle kâfi.

Kadın mektubu aldı; okudu:

— Sevgili babacığım...

Baba başını öfkeyle salladı:

— Anlaşıldı, anlaşıldı. Yine parası kalmamış!...

Yazısız

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

- EVET AMMA, YARDIM ETMEN LÂZİM... BEN İLK DEFA EVLENİYORUM ...

- İSTEDİĞİN KADAR İTİRAZ ET ARTIK BİR HİZMETÇİ ODASI YAPMAMIZ GEREKİYOR.

- DİREKTÖR ŞU ANDA İNCE VE ÖZEL BİR İŞLE MEŞGUL. " NE DİYEYİM, ÜÇ, DÖRT SAATTE BİTER Mİ ?..

- EĞER MODELİ BEYENDİNİZSE, DAİRELERİ BİRAZ DAHA AÇAR, SİZE GÖRE YAPARIZ...

- YAPMA BOBİ, ARKADAŞIM KISKANIYOR!

MEVDUATIMIZ

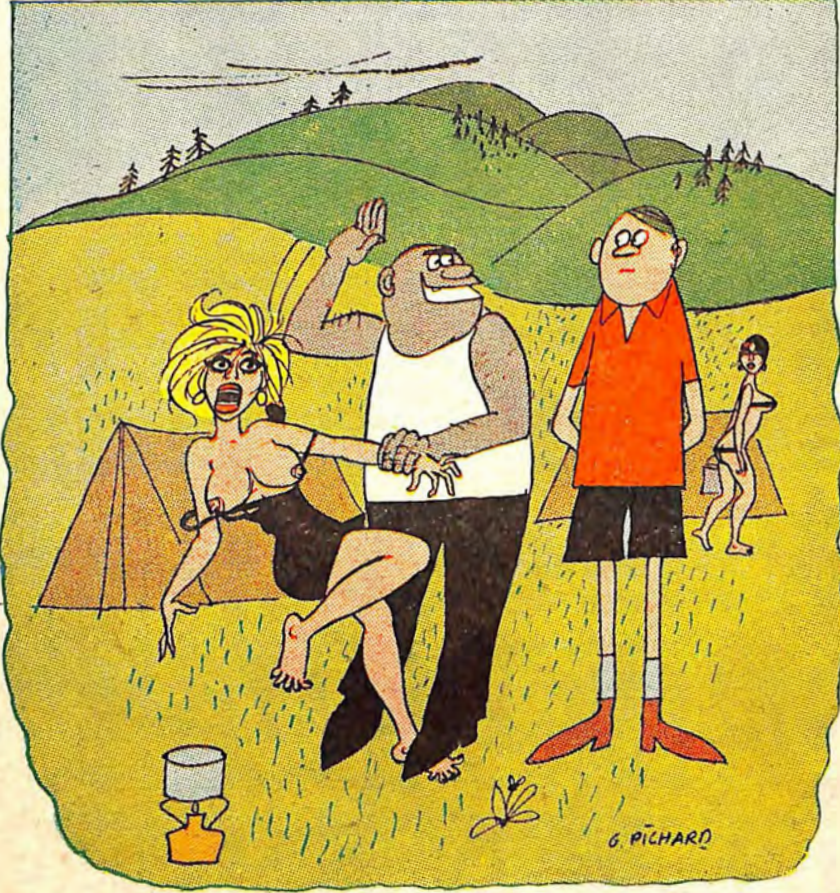

lirayı aştı

BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR

ZİRAAT BANKASI

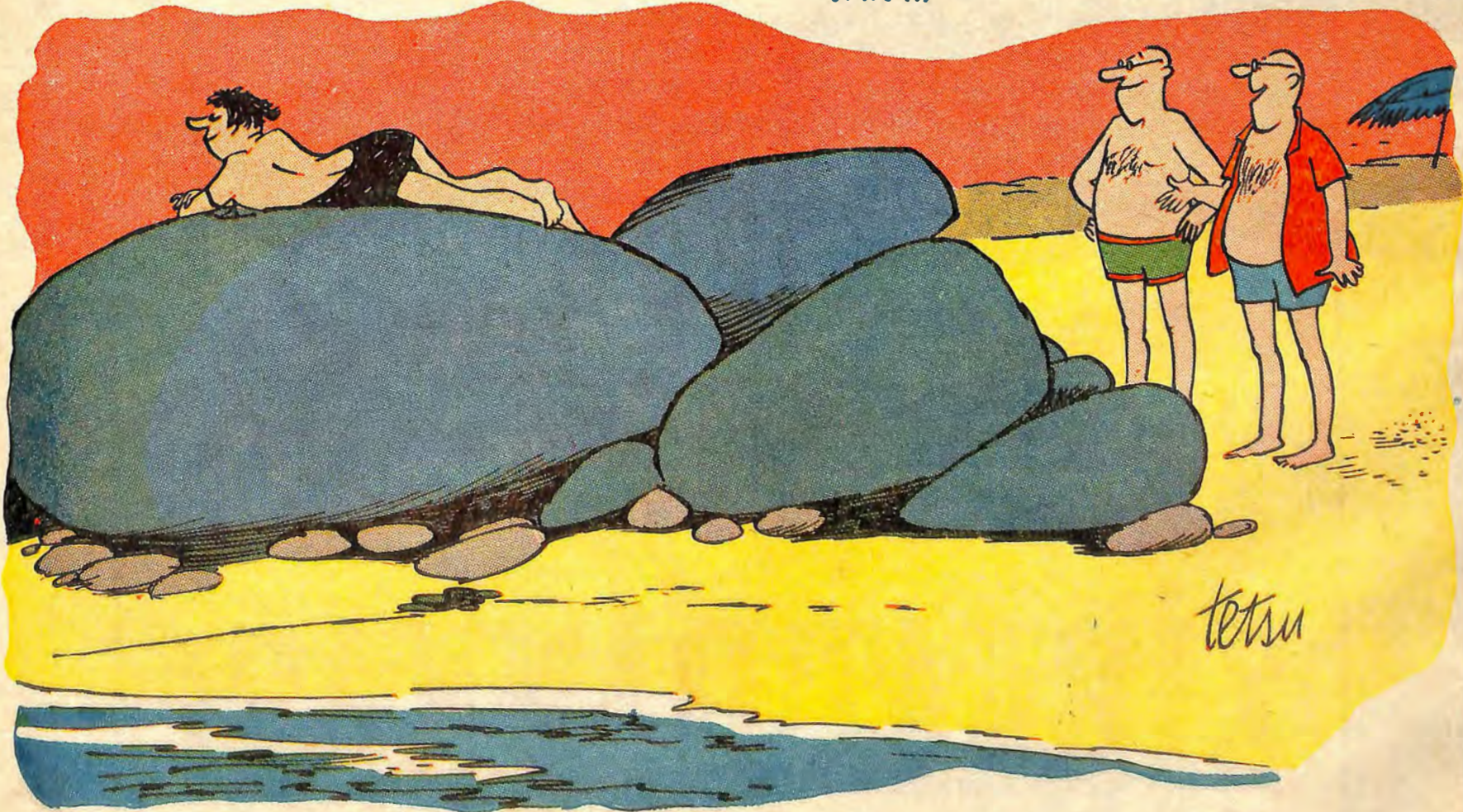
Akhaha

- KAMP HAYATI ÇOK İYİ CANIM. İNSAN OTELDE KOMSULARINI RAHATSIZ ETMEMEK İÇİN, NELERDEN MAHRUM KALİYOR !

- ALO, KOMİSER BEY... ODAMIN KARŞISIN. DAKİ AĞACIN DALINDA GARİP BİR KUŞ VAR ...

- KARIM DENİZ KIZI OLMAYI FENA HALDE KAFASINA KOYDU !..